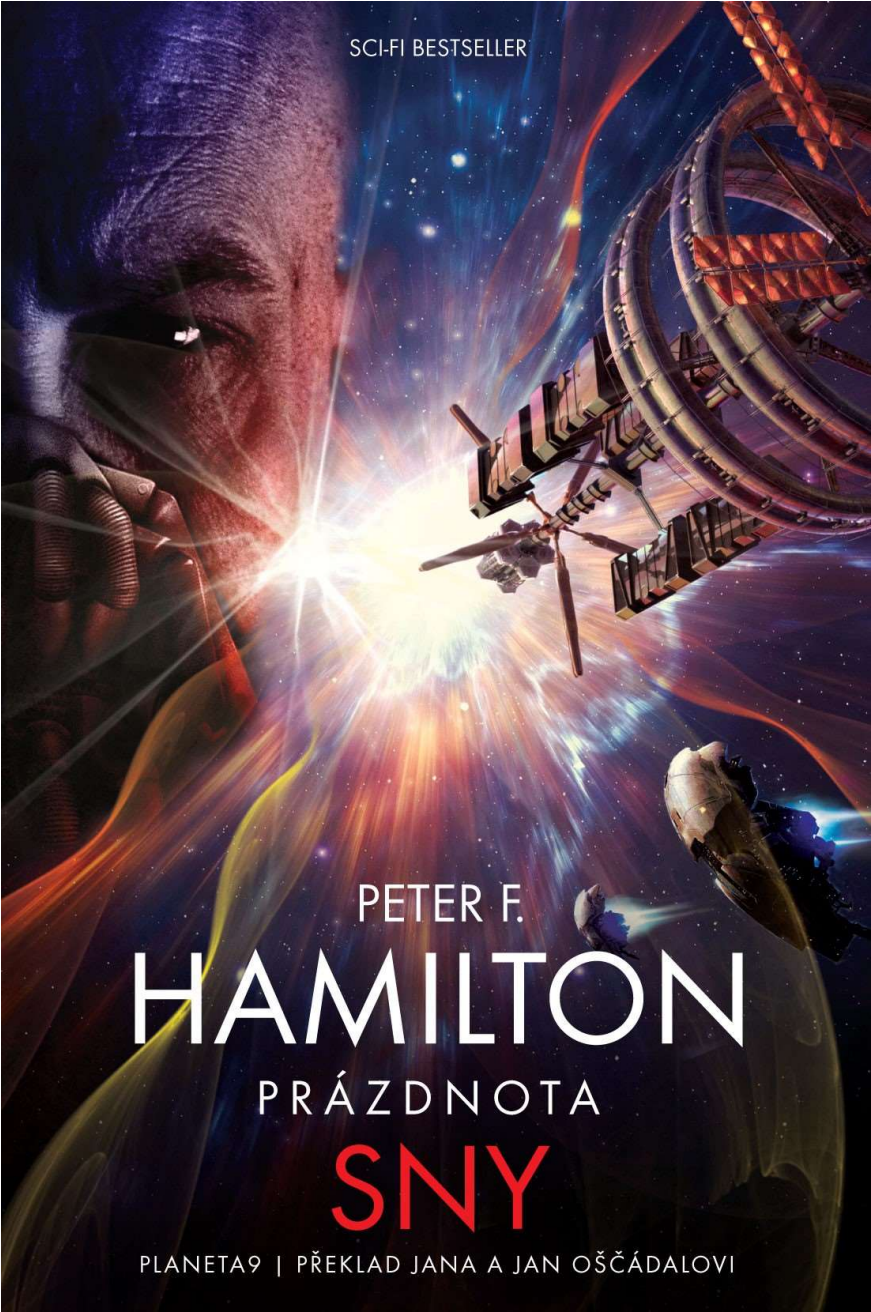

SCI-FI BESTSELLER

PETER F.
HAMILTON
PRÁZDNOTA
SNY

PLANETA9 | PŘEKLAD JANA A JAN OŠČÁDALOVI

Peter F. Hamilton

PRÁZDNOTA
Sny

Sága Společenství

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Invaze

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Pronásledování

Poslední hlídka

PRÁZDNOTA

Sny

Čas

Evoluce

The Dreaming Void
Copyright © Peter F. Hamilton, 2007
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2021
Translation © Jana a Jan Oščádalovi, 2009

ISBN 978-80-88321-40-8 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88321-43-9 (ePDF)
ISBN 978-80-88321-41-5 (ePUB)
ISBN 978-80-88321-42-2 (mobi)

Vyšlo také v tištěné verzi.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Prolog

Mezihvězdná loď *Caragana*, průzkumné plavidlo Flotily Společenství, klouzala noční oblohou, šedý a rudý trup ozařovaly blesky impozantních iontových bouří, které se táhly prostorem na světelné roky všemi směry. Na jednotvárném prašném povrchu nepojmenované planety se objevil mihotavý srpek světla – stanice Centurion. Posádka i cestující hleděli na ostrůvek osídlení s pocitem úlevy. Dokonce i při rychlosti patnáct světelných let za hodinu trvalo lodi s hyperpohonem třiaosmdesát dní, než sem z Velkého Společenství doletěla. V polovině 34. století to bylo nejdál, kam lidé létali, přinejmenším oficiálně.

Z pohovky v salonu pozoroval Inigo neznámou krajinu trochu zklamaně. Prastarou lávovou plošinu zbrzděnou mělkými strouhami, které vedly odnikud nikam, si prohlédl již v instruktážních souborech před několika měsíci. Řídká argonová atmosféra čeřila jemnozrnný prach, závaný větru proháněly zvířené obláčky z jednoho přesypu na druhý. Stejně ho především zajímala stanice.

Teprve dvacet kilometrů nad povrchem se začala světelná skvrna členit na jednotlivé útvary. Inigo snadno rozeznal velkou zahradní kupoli uprostřed lidské sekce v nejsevernějším sektoru obydleného srpku. Smaragdovou polokouli spojovala desítká černých transportních tubusů s rozsáhlými obytnými bloky, stejnými jako na kterékoli jiné podobně nehostinné planetě Společenství. Od nich tubusy pokračovaly přes lávové pole ke krychli observatoře a modulům technické podpory.

Na jih se táhly nesourodé habitaty mimozemšťanů: různé velké a rozličné tvarované stavby, většinou osvětlené. Vedle lidské sekce stály stříbrné bubliny hominoidních Golantů, dále uzavřené pastviny Ticothů, kteří se občas potulovali mezi stády býložravců, jimiž se živili. Následoval ohromný komplex kovových nádrží Salinů, vodního druhu, a deset kilometrů za salinskými krytými jezery se tyčila hladká věž Ethoxů, ve viditelném spektru tmavá, ale s povrchovou teplotou 180 stupňů Celsia. Ethoxové patřili k druhům, které se s ostatními pozorovateli nestýkaly na žádné úrovni, vyjma oficiální výměny informací z kosmických sond na orbitě kolem Sěny Prázdnoty. Podobně uzavření byli Forleenové, obývali pět velkých domů z temného skla, které nafialověle žhnuly. A ti byli ještě nesmírně společenší ve srovnání s Kandry zavřenými v prosté kovové kostce o délce stran třicet metrů. Na planetě nepřistála jediná loď Kandřů už od doby, co se lidé přede dvěma sty osmdesáti lety připojili k pozorování; dokonce ani mimořádně dlouhověcí Džadraděšané žádnou neviděli. Tajemné obyvatele bažin podobné valounům přizvali k projektu Raielové před sedmi tisíci roky.

Když si Inigo prohlížel všechny ty rozmanité areály, po tváři mu přelétlo pousmání. Bylo působivé vidět tolik mimozemšťanů shromážděných na jednom místě, tato sbírka svědčila o důležitosti úkolu, který zde plnili. Pak jeho pohled zalétl do stínů vrhaných stanicí a musel přiznat, že současné osazenstvo není nic ve srovnání s těmi, kteří zde byli před nimi. Stanice Centurion se rozrůstala a stárla podobně, jako pozemskému stromu přibývají letokruhy. Zhruba po staletích se konvexní strana zvětšovala o půlkruhy, jak se k projektu přidávaly nové druhy. Široký pruh země uvnitř konkávní strany srpku byl posetý zříceninami, rozpadlými skelety habitatů, opuštěnými před tisíci lety, když civilizace, které je financovaly, padly, přemístily se jinam, nebo je vývoj zavedl příliš daleko od pouhopouhých astrofyzikálních záhad. Uprostřed již zchátraly prastaré stavby do sotva patrných pahorků kompaktní drtě z kovu a skla, jakou žádný archeolog nedokázal roztřídit. Vědecké datování stanovilo stáří dávnověkého jádra stanice na více než 400 000 let. Pochopitelně, v porovnání s dobou, po kterou se pozorováním zabývali Raielové, to zase nebylo tak dlouho.

Na lávovém poli se rozzářil zelený prstenec vesmírného přístavu lidské sekce, zval mezihvězdnou loď FS *Caragana* dolů. Na holé skále vedle přistávací zóny už parkovala vesmírná plavidla: dvě mohutné dálkové lodě stejné třídy jako *Caragana* a několik menších člunů používaných pro údržbu dálkově řízených sond, které Prázdnotu nepřetržitě sledovaly.

Caragana dosedla a nepatrně se zachvěla, pak se vypnulo vnitřní gravitační pole. Inigovi připadalo, jako by se mírně vznesl nad pružné polstrování pohovky, když se ho zmocnila sedmdesátiprocentní gravitace planety. V salonu se rozhostilo ticho, než si cestující posbírali zavazadla, pak propukl vzrušený bzukot konverzace, hlavně o hladkém přistání. Vrchní stevard je vyzval, aby se vydali k přetlakové komoře, oblékli si skafandry a odebrali se dovnitř stanice. Inigo počkal, dokud nedočkavější kolegové neodešli, než se opatrně postavil na nohy. Popravdě skafandr nepotřeboval, bionika Rozšířeného by mu bezpečně izolovala tělo, ochránila by ho před řídkou, nedýchatelnou atmosférou, dokonce i před kosmickým zářením masivních hvězd Stěny vzdálené pět set světelných let. Jenže... letěl celou tu dálku částečně i proto, aby unikl nechtěnému dědictví, a teď nebyl vhodný čas prozradit se. Oblékl si skafandr jako všichni ostatní.

Předávací večírky patřily na stanici Centurion k tradici. Kdykoli dorazila loď Flotily s novými pozorovateli, uspořádala předchozí skupina v zahradní kupoli večerní galabanket s nejlepším studeným bufetem, jaký kulinářské jednotky dokázaly vytvořit. Stoly byly prostřené pod letitými duby se stovkami barevných luceren, stropní kupoli obestřela svatozář zlatavého soumraku. Solido projekce smyčcového kvarteta hrála klasickou náladovou hudbu na malém pódiu obtékaném potůčkem.

Inigo přišel dost brzy, ještě si upravoval rukávy ultračerného fraku. Vlastně se mu dlouhé šosy moc nelíbily, připadaly mu příliš mondénní, ale musel přiznat, že krejčí na Anagasce vytvořil vynikající dílo. Pokud někdo chtěl skutečně kvalitní oděv, potřeboval i dnes zručného člověka, který uměl stříhat a šít. Inigo věděl, že ve fraku vypadá dobře; vlastně natolik dobře, že se ani trochu nemusí cítit nesvůj.

Ředitel lidské sekce vítal nové zaměstnance osobně. Inigo se postavil na konec krátké fronty a čekal, až přijde na řadu. Zhlédl několik mimozemšťanů bloumat kolem stolů. Golanti vypadali v lidském ošacení poněkud podivně. Měli šedomodrou pokožku a dlouhé, protáhlé hlavy, takže zdvořilý pokus zapadnout do tohoto prostředí způsobil, že ještě víc vyčnívali. Na trávníku se k sobě choulil párek Ticothů, oba zhruba velcí jako poník, tím však jakákoli podobnost končila. Očividně to byli masožraví dravci, tmavozelená kůže obepínala mocné svaly, a kdykoli zavrčeli, ať na sebe, nebo na skupinku lidí, s nimiž rozmlouvali, odhalili nepříjemně velké a ostré zuby. Inigo si bezděky zkontroloval funkci integrity silového pole, pak se zastyděl, že to udělal. Bylo tam rovněž několik Salinů, pomocí mrňavých regravitačních jednotek se vznášeli ve velkých skleněných nádržích, které připomínaly obří číše na sekt. Překladače nesrozumitelně brebentily, zatímco Salinové hleděli na lidi, hruškovitá těla deformovaná a zvětšená zakřiveným sklem.

„Inigo, jak předpokládám,“ prohlásil ředitel příliš hlasitě. „Rád vás poznávám. Včas a v plné parádě na večírek, což je velmi chvályhodné, mladíku.“

Inigo vyloudil profesionální uctivý úsměv a potřásl vysokému muži rukou. „Těší mě, řediteli Eyre,“ pravil. Instruktažní soubor se životopisem mu o řediteli prozradil jen tolik, že je podle vlastního tvrzení stár víc než tisíc roků. Inigo tomuto údaji nevěřil, přestože Eyreův oděv byl vpravdě historický: sako a odpovídající kilt z výrazného fialovočerného tartanu.

„Prosím, říkejte mi Walkere.“

„Walkere?“ ujistil se Inigo.

„To je zkráceně LionWalker. Je to na dlouhé vyprávění, ale nebojte se, mladíku. Dnes večer vás tím nudit nebudu.“

„Aha. Tak dobře.“ Inigo si hlídal neutrální výraz. Ředitel měl husté hnědé vlasy, ale něco se v nich třeptilo, jako by se mu kštice hemžila zlatými tečkami. Již podruhé během pěti minut se Inigo zdržel, aby nepoužil bioniku, prostorový skener by odhalil, jakou technikou je ředitel obohacený. Musel připustit, že díky vlasům vypadá LionWalker mladistvě; řadil se k naprosté většině lidstva, bez ohledu

na kulturní větev – Přirození, Pokročilí, Rozšíření –, u níž marnivost nedoznala změn. Řídká šedá bradka ho však značně odlišovala a cílevědomě se o tu odlišnost snažil.

LionWalker ukázal sklenicí whisky k zešeřelému parku, kostky ledu přitom zacinkaly. „Co vás přivádí na naši proslulou stanici, mladý Inigo? Zatoužil jste po slávě? Po bohatství? Po nekonečném sexu? Koneckonců, zde se ani nic jiného dělat nedá.“

Inigovi poněkud ztuhl úsměv, když si uvědomil, jak moc je ředitel opilý. „Jenom chci pomoci. Domnívám se, že je to důležité.“

„Proč?“ Otázku vyštěkl a přimhouřil oči.

„Prázdnota je záhada, kterou nedokáže objasnit ani PNP. Jestli ji někdy vůbec rozlouskne, pokročíme v chápání vesmíru o významný stupeň.“

„Aha. Udělejte si laskavost, mladíku, a zapomeňte na PNP. Je to jen tlupa mentálně vypreparovaných dekadentních celebrit. Houby jim záleží na tom, co se stane s fyzickým lidstvem. My tady pomáháme Raielům. To stojí za námahu. A dokonce i tyhle progresivní supermozky tápou. Víte, co technici Flotily našli, když hloubili základy právě této zahradní kupole?“

„Nevím.“

„Další zříceniny.“ LionWalker si dal pořádný lok whisky.

„Chápu.“

„Ne, nechápete. Byla to v podstatě zkamenělá vrstva prachu přes tři čtvrtě milionu let stará. A podle toho, co jsem pochopil, když jsem prohlížel nejstarší záznamy, které se nám Raielové uráčili poskytnout, probíhá pozorování mnohem déle. Milion roků se snaží tenhle problém rozluštit. A teď jste si ho vybral za své poslání vy. Nejsme schopni to zvládnout, jsme na to příliš bezvýznamní.“

„Mluvte za sebe.“

„Aha, to jsem měl vědět, jste věřící.“

„Věřící v co?“

„V lidstvo.“

„U zdejšího personálu by to mělo být normální, ne?“ Inigo uvažoval, jak se ředitele zbavit, začínal mu lézt na nervy.

„To je po čertech pravda, mladíku. Je to jedna z mála věcí, které mi zde udržují dobrou náladu, když se cítím poněkud osamělý. Ó... tady to máme.“ LionWalker zaklonil hlavu a zíral skrze kupoli, nízká vrstva soumravné atmosféry tmavla. Průhlednou klenbou uviděli rozsáhlé komplementární mlhoviny roztažené po obloze. Stovky žhavých hvězd budily závoje mezihvězdné látky k záření světlem tak intenzivním, že se jeho vlnová délka posunula do fialové a modré části spektra. Nad obzorem vycházely další a další, jak se planeta pomalu otáčela ke Stěně, k zevní slupce ohromné pecky hmotných hvězd kolem jádra Mléčné dráhy.

„Odtud nemůžeme Prázdnotu vidět, že ne?“ zeptal se Inigo. Věděl, že je to hloupá otázka. Prázdnota byla přímo v srdci galaxie, skryta v jícnu za Stěnou. Před staletími, než se lidé odvážili odletět ze Země ve staré Sluneční soustavě, pozemští astronomové soudili, že tam je masivní černá díra. Tuto teorii podpořila detekce výtrysků rentgenového záření z obrovitého oka vysoce energetických částic, které rotovaly kolem horizontu událostí. Pravdu objevil teprve Wilson Kime, velitel lodi Flotily Společenství *Endeavour*, při prvním úspěšném obletu galaxie v roce 2560. V galaktickém středu se skutečně nacházel neproniknutelný horizont událostí, jenže neobklopoval nic tak přirozeného a obyčejného, jako je superhustá hmota pohlcených hvězd. Byla to umělá hranice, která chránila odkaz starý miliardu let. Raielové tvrdili, že uvnitř je Prázdnota, celý vesmír vytvořený druhem, který žil v raném období galaxie a potom se tam uchýlil, aby završil svou cestu k absolutnímu evolučnímu vrcholu. Od té doby jícen postupně pohlcovал nejbližší hvězdy. Ani tím se Prázdnota nijak nelišila od černých děr v gravitačním středu mnoha jiných galaxií, jenomže zatímco v jejich případě mohly za pohlcování hmoty přitažlivost a entropie, Prázdnota expandovala po skocích a naráz hltala celé hvězdné shluky. Tento proces se pomalu, ale neúprosně zrychloval. Pokud nebude zastaven, galaxie zahyne o tři čtyři miliardy let dříve, než jí bylo souzeno. V tak vzdálené budoucnosti zbude ze Slunce stejně jen vyhaslý uhlík a po lidském druhu pouhá vzpomínka. Ale

Raielům to jedno nebylo. V této galaxii se zrodili a věřili, že by měla dostat příležitost, aby nezanikla předčasně.

LionWalker si pobaveně odfrkl. „Ne, samozřejmě je nemůžete vidět, ale nezaufejte, mladíku, na naší obloze není vidět žádná noční můra. Vychází OS7,“ ukázal nahoru, „nic víc.“

Inigo čekal, po minutě vyšel nad horizont azurový půlměsíc. Měl zhruba polovinu pozemského Měsíce a na povrchu pravidelné černé skvrny. Inigo obdivně vydechl.

Ve sluneční soustavě, kde se nacházela stanice Centurion, obíhalo patnáct umělých těles o velikosti planet. Byly to koncentrické, kulovité mřížové struktury vložené jedna do druhé, každá sekce měla odlišné vlastnosti hmoty a kvantového pole, vnější slupka měla přibližně stejný průměr jako Saturn. Stroje postavili Raielové, byl to „obránný systém“ pro případ, že se pohlcovací stadium Prázdnoty rozšíří za Stěnu. Nikdo nikdy neviděl obranný systém v činnosti, dokonce ani Džadraděšané ne.

„Jistě, ale je to působivé,“ řekl Inigo. OS pochopitelně znal z e-souborů, jenže mít tak veliký stroj přímo nad hlavou bylo opravdu úžasné.

„Zapadnete sem,“ prohlásil LionWalker potěšeně. Plácl Iniga do ramene. „Běžte si dát něco k pití. Postaral jsem se, abychom zde měli nejlepší programy rovněž pro syntézu alkoholu. Můžete to vzít třeba jako výzvu.“ Přesunul se k dalšímu nováčkovi.

Inigo cestou k baru stále pokukoval po OS7. LionWalker nelhal, nápoje byly špičkové kvality, dokonce i vodka, která tryskala z ledové sošky mořské panny.

Inigo zůstal na večíрку déle, než měl původně v úmyslu. Zalíbilo se mu pobývat v přítomnosti lidí společného smýšlení, bezděky se u něj probudily společenské instinkty, jindy hluboce spící. Když se konečně dostal na lůžko, bionika již několik hodin zneškodňovala a odstraňovala alkohol, aby se mu nedostal do mozku. Přesto dovolil, aby jeho obohacenou obranou trocha alkoholu pronikla, proto měl mírnou náladičku a všechny pocity opojení s ní spojené. Bude s těmi lidmi žít celý rok. Nemůže se jich stranit.

Když ulehl, přikázal tělu kompletní detoxikaci. To byla jedna ze skvělých výhod bioniky – žádná kocovina.

A tak Inigo snil první sen na stanici Centurion. Nebyl jeho.

1

Aaron se celý den prodíral mezi věřícími Živoucího snu na velikém náměstí ve Zlatém parku, poslouchal stížnosti nedočkavců i dohady o tom, jak to probíhá, pil vodu u mobilních stánků s občerstvením a snažil se najít aspoň kousek stínu, kde by se skryl před prudkým sluncem, neboť horko a přímořská vlhkost stále narůstaly. Domníval se, že sem dorazil za svítání; obrovská plocha mramorové dlažby byla určitě skoro prázdná, když na ni vkročil, a vrcholky úžasných bílých kovových sloupů kolem náměstí korunovalo růžovo-zlaté světlo, jak slunce stoupalo nad obzor. Uznale se usmíval na siluetu kopie města, odpovídala okolí Zlatého parku, jaké bylo ve snech, které získal z gaiapole během posledních... no, už to bylo nějakou dobu. Pak se začalo náměstí rychle zaplňovat věřícími, přicházeli z jiných čtvrtí města Makkathran2 po mostech přes kanály nebo připlouvali v gondolách. K polednímu tady muselo být nejmíň sto tisíc lidí. Všichni hleděli k Zahradnímu paláci, který se panovačně vypínal nad Sasankovou čtvrtí na protější straně Vnějšího kruhového kanálu a připomínal namačkané vysoké duny. Pak už jen čekali a čekali se špatně skrývanou netrpělivostí, až konkláve dospěje k volbě. K jakékoli volbě. Synod kleriků zasedal v konkláve již tři dny, jak dlouho ještě může trvat, než zvolí nového Uchovatele?

Někdy během dopoledne pomalu obcházel Vnější kruhový kanál poblíž prostředního dřevěného mostu. Byl samozřejmě uzavřený, stejně jako další dva mosty do Sasankové čtvrti; jindy by je kdokoli od fanaticky oddaných stoupenců až po obyčejné zvědavé turisty mohl přejít a procházet se kolem obrovského Zahradního paláce, ale dnes je hlídali statní mladí klerici, kteří prodělali značné obohacení svalů. Na této straně dočasně uzavřeného mostu se usadily stovky novinářů z celého Velkého Společenství, většina rozlícená setrvalým odmítáním představitelů Živoucího snu poskytnout médiím sebemenší informaci. Žurnalisté se dali snadno poznat podle módního oblečení a zkrášlovacích kosmetických blan na obličejích; dokonce ani DNA Pokročilého nemohla vytvořit tak dokonalou pleť.

Za novináři šuměl mohutný dav a probíral oblíbené kandidáty. Jestli Aaron správně odhadl náladu, devadesát pět procent drželo palce Ethanovi. Chtěli jeho, protože už měli dost čekání, dost výzev k trpělivosti, všichni nevýrazní prozatímní dohlížitelé doposud pouze udržovali stav věcí od doby, co sám Snící, Inigo, zmizel z veřejného života. Chtěli někoho, kdo dovede celé hnutí k vytouženému okamžiku naplnění, který jim byl přislíben od chvíle, kdy okusili první Inigův sen.

Někdy odpoledne si Aaron uvědomil, že ho pozoruje žena. Neprováděla to nijak okatě, necívala na něj ani za ním nechodila. Instinkt však lehce pobídl jeho pozornost, aby si uvědomoval, kde neznámá je – bylo zajímavé zjistit, že takovou obranu má. Vysledoval, že se žena pohybuje zdánlivě bezcílně, ale přitom si od něj udržuje stejnou vzdálenost a nikdy se záměrně nedívá jeho směrem, kdykoli na ni pohlédne. Měla na sobě jednoduchou oranžovou halenku s krátkými rukávy a modré kalhoty po kolena z nějaké moderní látky. Trochu se odlišovala od věřících, kteří raději nosili jednoduché venkovské šaty z vlny, bavlny nebo kůže, jimž dávali přednost obyvatelé Makkathranu, ale nebyla zas natolik výstřední, aby k sobě přitahovala pozornost. Ani obličejem nijak nevynikala. Měla plochou tvář a rozkošný nosík jako knoflík, občas si na oči spustila úzké červenohnědé sluneční brýle, většinou je však měla nad čelem zastrčené do krátkých tmavých vlasů. Chronologický věk se nedal odhadnout, jako většina ve Velkém Společenství měla vzhled zmrazený někde kolem biologické pětadvacítky. Byl si však jistý, že už má hodně přes pár století. A zase k tomu neměl žádný konkrétní důvod.

Když si čtyřicet minut hráli na obíhající satelity, nasadil přívětivý úsměv a zamířil k ní. Nevydávala žádné signály, které by jeho makrobuněčné klastry dokázaly detekovat, nebyla připojena k unisféře ani neměla zapnuté aktivní detektory. Po elektronické stránce byla z doby kamenné jako tohle město.

„Nazdar,“ řekl.

Špičkou prstu zvedla sluneční brýle nahoru a rozpustile se na něj usmála. „Taky zdravím. Co vás sem přivádí?“

„Tohle je historická událost.“

„To jistě.“

„Neznám vás?“ Uvědomil si, že jeho instinkt byl správný, vůbec nebyla jako mírumilovná věřící kolem, řeč jejího těla byla úplně jiná; dokázala se však skvěle ovládat, natolik skvěle, že by ošálila každého, kdo neměl jeho výcvik – výcvik? –, cítil, že se v ní skrývá něco zvláštního.

„A měli byste mě znát?“

Zaváhal. V jejím obličejí bylo něco povědomého, něco by o ní měl vědět. Nedokázal na to přijít z toho prostého důvodu, že neměl vůbec žádné vzpomínky, které by si mohl přivolat a prozkoumat. Neměl ani jedinou; když se nad tím teď zamyslel, vypadalo to, jako by dnešnímu dni nepředcházela žádný život. Věděl, že je to naprostý nesmysl, ale na druhou stranu ho to ani nijak netrápilo.

„Nevzpomínám si.“

„Zvláštní. Jak se jmenujete?“

„Aaron.“ Její smích ho překvapil. „Co je?“ zeptal se.

„Číslo jedna, že? Jak roztomilé.“

Aaron se nuceně usmál. „Nechápu.“

„Kdybyste chtěl sestavit seznam pozemských názvů, kde byste začal?“

„Tak teď už vůbec nevím, o čem je řeč.“

„Začal byste u Aa – to je častý název německých řek na Zemi. Dvě ,a‘ znamenají první místo na seznamu.“

„Aha,“ zabručel. „Jo, už mi to došlo.“

„Aaron,“ chichotala se. „Ten, kdo vás sem poslal, má vážně smysl pro humor.“

„Nikdo mě neposlal.“

„Opravdu?“ Pozvedla husté obočí. „Jenom jste se tak nějak náhodou nachomýtl k této historické události, že?“

„Ano, tak nějak to bude.“

Spustila si brýle na oči a zavrtěla hlavou v hraném ohromení. „Víte, je nás tady víc. Nevěřím, že je to jen náhoda. A vy?“

„Nás?“

Gestem obsáhla dav. „Nepočítáte se k těmto ovečkám, že ne? Jste věřící? Jste přesvědčený, že najdete nový život pomocí snů, které Inigo tak velkoryse Společenství daroval?“

„Ne, o tom skutečně přesvědčený nejsem.“

„Je zde spousta lidí, kteří sledují, co se tu děje. Je to ostatně důležité, a to nejen pro Velké Společenství. Podle jistých mimozemšťanů by Pouť do Prázdnoty mohla spustit pohlcovací stadium, které způsobí zánik galaxie. Chcete, aby se to stalo, Aarone?“ Upřeně na něj hleděla.

„To by bylo hodně zlé.“ Snažil se získat čas. „Očividně.“ Popravdě na to neměl žádný názor. Na něco takového vůbec nemyslel.

„Pro někoho zlé, pro jiného příležitost.“

„Když to říkáte...“

„Říkám.“ S uličnickým pobavením si olízla rty. „Tak co, zkusíte najít v unisféře můj kód? Nebo mě pozvete na panáka?“

„Dnes ne.“

Přehnaně našpulila rty. „A co takhle nezávazný sex? Jak budete chtít.“

„To bych taky vynechal, díky.“ Zasmál se.

„Vaše škoda.“ Pokrčila rameny. „Sbohem, Aarone.“

„Počkejte,“ řekl, než se stačila otočit. „Jak se jmenujete?“

„Nechcete to vědět,“ zavolala. „Jsem nevítaný host.“

„Tak sbohem, Nevítaný hoste.“

Když se ohlédla, měla na tváři upřímný úsměv. Zahrozila mu prstem. „Tohle si budu pamatovat!“
A byla pryč.

Usmál se na její záda, rychle se vzdalovala. Brzy zmizela v davu, po minutě ji už nedokázal najít. Uvědomil si, že si jí prve všiml, protože to chtěla.

Nás, řekla, je nás tady víc. Nedávalo to smysl. Ale vyvolala v něm spoustu otázek. *Proč jsem zde?* divil se. V mysli se mu neobjevila odpověď, pouze věděl, že je na správném místě a chce se dozvědět, kdo bude zvolen. *Ale co vzpomínky, proč nemám vzpomínky?* Mělo by ho to trápit, vzpomínky jsou zásadním jádrem lidské identity, ale ani teď to v něm nevzbudilo žádné emoce. Podivné. Lidé jsou emocionálně složití tvorové, a přece se zdálo, že on takový není; ale dokázal s tím žít, cosi v něm nepochybovalo, že nakonec všechny záhady kolem své osoby vyřeší. Nebylo kam spěchat.

Vpodvečer dav prořídil, když vyhlášení volby stále nepřicházelo. Aaron viděl na tvářích odcházejících lidí zklamání, odpovídala mu šepotavá ozvěna emocí v místním gaiapoli. Otevřel se myšlenkám, které ho obklopovaly, dovolil jim vtrhnout branami, které vzkličily z gaiazrn v jeho zadním mozku. Jako by kráčet jemnou mlhou mezi přízraky, jež náměstí propůjčily neskutečné barvy, mezi obrazy z dávno minulých dob, avšak s láskou uchovávaných v paměti; zvuky se ztlumily, jako by je slyšel pod vodou. Vzpomínka na připojení ke gaiapoli byla mlhavá stejně jako vše ostatní až do dneška, nepřipadalo mu, že by o to stál, bylo to příliš éterické. Gaiapole přitahovalo mládež, která považuje všeobecné sdílení snů a emocí za něco hlubokého a důležitého, anebo fanatiky, jako byli přívrženci Živoucího snu. Přesto byl dostatečně zběhlý v přijímání dobrovolně sdílených myšlenek a vzpomínek, aby dokázal vyhmátnout jasný pocit, jakmile se otevřel necvičeným myslím na náměstí. Pochopitelně, nenašel by vhodnější místo než tady v Makkathranu2, z něhož Živoucí sen udělal hlavní město gaiapole ve Velkém Společenství – se všemi protiklady, které to obnášelo. Pro věřící bylo gaiapole téměř identické s pravou telepatí, jakou ovládali obyvatelé skutečného Makkathranu.

Aaron cítil z první ruky jejich smutek, když den končil, s několika silnějšími spodními proudy zloby namířenými proti synodu. Ve společnosti, kde se sdílely myšlenky a pocity, alespoň jak se všeobecně věřilo, by neměla být volba tak složitá. Rovněž zachytil podprahové přání, které se plížilo gaiapolem – Pouť. Jediná opravdová naděje celého hnutí.

Navzdory lítosti, která se nyní proháněla kolem, čekal Aaron dál. Neměl na práci nic jiného. Slunce již bezmála kleslo k obzoru, když na širokém balkonu v průčelí Zahradního paláce nastal ruch. Na celém náměstí se lidé najednou usmívali a ukazovali. Dav se pohnul k Vnějšímu kruhovému kanálu. Bezpečnostní silová pole podél vody se rozšířila a chránila ty, kteří se mačkali u zábradlí, když se tlak davu za nimi zvýšil. Hejna kamer různých zpravodajských společností vzlétla do vzduchu jako leskle černé pouťové balonky a přispěla k všeobecnému vzrušení. Během vteřiny se nálada na náměstí pozvedla k trýznivému očekávání, gaiapole náhle šumělo rozčilením, stále silnějším, až se Aaron musel trochu stáhnout, aby ho nezahltila bouře barev a zbožných výkřiků.

Synod kleriků slavnostně vypochoďoval na balkon, patnáct postav v šarlatových a černých sutanách. A v jejich středu osamělá postava v oslnivě bílé klerice se zlatým lemováním, kápi staženou tak, aby zakryla obličej. Zapadající slunce ozařovalo jemnou tkaninu a vytvářelo kolem hlavy svatozář. Z davu se zvedly mohutné ovace. Diskové kamery přiletěly k balkonu tak blízko, jak se jen kameramani odvážili je vyslat; silové pole kolem paláce se varovně rozčeřilo a zadrželo je. Volitelé jako jeden muž vstoupili myšlenkami do gaiapole, rychle následovalo i připojení k unisféře, aby důležité vyhlášení bylo dostupné v celém Velkém Společenství nejen pro věřící, ale i pro ostatní.

Postava v bílém hábitu uprostřed balkonu zvedla ruku, pomalu si stáhla kápi – a na město i oddané stoupence se vlídně usmíval Ethan. V úzké vážné tváři se zračila laskavost, která naznačovala, že je naladěný na jejich obavy, soucítí s nimi a chápe je. Všichni viděli tmavé kruhy pod očima, důkaz, že si je vědom toho, jak velké je břemeno tak strašlivě vysokého úřadu, a že nyní je na něm, aby dostal očekávání věřících. Jakmile ukázal obličej ve slunečním světle, provolávání na celém náměstí zesílilo. Ostatní klerici se otočili k novému Uchovateli a nadšeně zatleskali.

Bez Aaronova vědomého zásahu zapojily pomocné myšlenkové rutiny v jeho makrobuněčných klastrech vizuální zvětšení. Prohlížel si obličej kleriků, přidělil každému snímku číselný kód, zatímco přidružené rutiny je ukládaly do makrobuněčných lakun, kde zůstanou, aby si je mohl kdykoli vybavit. Později si je prostuduje, zda neprozrazují emoce, které by mu napověděly, kdo se s kým přel a kdo jak volil.

Vůbec nevěděl, že má funkci vizuálního zvětšení. Ze zvědavosti požádal sekundární myšlenkové rutiny, aby provedly systémovou kontrolu makrobuněčných klastrů, jimiž měl obohacenou nervovou soustavu. Z pohotovostního stavu se otevřelo exozobrazení a v něm mentální ikony, zablikaly na okraji jeho zorného pole, duhové linky orámovaly skutečný snímaný prostor. Exozobrazení zaplnily standardní symboly vygenerované Aaronovým u-patronem, osobní rozhraní pro připojení periferních zařízení ho mohlo okamžitě napojit na unisféru a kteroukoli funkci, ať už by šlo o stahování dat, komunikaci, zábavu, či obchod. Bylo to normální vybavení.

Nicméně mentální ikony, které prozkoumal, zastupovaly mnohem víc funkcí než standardní fyziologické obohacení, jaké poskytovala lidskému tělu DNA Pokročilého; pokud četl sumáře správně, byl obohacen extrémně smrtonosnou výzbrojí bionického pole.

Takže jsem se o sobě zase něco dozvěděl, pomyslel si, *mám dědictví Pokročilých*. Nebyl to žádný velký objev, osmdesát procent občanů Velkého Společenství mělo podobně modifikovanou DNA díky dávným genetickým vizionářům na Vzdálené. Nicméně fakt, že má rovněž bioniku, zužoval možnosti, ze které kultury pochází.

Ethan zvedl ruce a vyžádal si pozornost. Náměstí ztichlo, věřící zadrželi dech, ustal i hlas skupiny novinářů. Pocit klidu se spojil s ocelovým odhodláním, které nový Uchovatel vysílal do gaiapole. Ethan si byl jistý svým cílem.

„Děkuji kolegům z konkláve za tuto nesmírnou čest,“ řekl Ethan. „Přijímám funkci a udělám, co chtěl náš Snící, jak pevně věřím. Ukázal nám cestu – to nikdo nemůže popřít. Ukázal nám, kde můžeme plně prožít životy a měnit je, dokud nebudou dokonalé, ať se to jednotlivě rozhodnete definovat jakkoli. Věřím, že nám to vše ukázal z konkrétního důvodu. Zbudoval toto město. Roznítil víru. A to s jediným cílem. Abychom uskutečnili Sen. A právě to nyní uděláme.“

Na náměstí propukly ovace.

„Druhý sen nastává! Poznali jsme to v našich srdcích. Vy jste to poznali. Já také. Bude nám opět zjeven v Prázdnosti. Povzneseme se k Pánu nebes.“

Aaron si znovu prohlížel řadu kleriků. Už nepotřeboval jejich tváře zaznamenávat k pozdější analýze – pět členů synodu vypadalo hluboce znepokojeně. Nadšení davu stoupalo k nevyhnutelnému vrcholu stejně jako proslov.

„Pán nebes nás očekává. Povede nás vstříc našemu osudu. *Vydáme se na Poutí!*“

Ovace se změnily v divoký řev nekritického obdivu. V gaia-poli to vypadalo, jako by někdo odpaloval rachejtle s náloží extatických narkotik. Výbuch euforie se řítíl umělým neuronovým vesmírem a svou silou naháněl až strach.

Ethan triumfálně mával věřícím, pak se naposledy usmál a pozpátku ustoupil do Zahradního paláce.

Aaron čekal, až se dav zklidní. Lidé se sice rozcházeli, ale pořád ječeli takovou radostí, až užasle vrtěl hlavou nad jejich prostotou. Štěstí bylo všeobecné, povinné. Slunce klesalo za obzor, město se rozsvítilo teplou oranžovou září – přesně jako v autentickém městě. Gondoliéři projevovali nadšení tradičním zpěvem, jejich písničky se nesly nad kanály. Postupně se začali rozcházet i novináři, někteří halasně diskutovali, kdo však měl pochybnosti, mluvil tiše. Ve zpravodajství unisféry spustili na stovkách planet moderátoři a političtí komentátoři pochmurné prognózy soudného dne.

Nic z toho Aarona netrápilo. Pořád stál na náměstí pod hvězdnou oblohou, když se komunboti pustili do úklidu odpadků po vzrušeném davu. Už věděl, co musí udělat. Pochopil to ve chvíli, kdy si vyslechl Ethanův proslov. Musí najít Iniga. Proto je tady.

Aaron se spokojeně usmál; na zšeřelém náměstí nebylo po neznámé ženě ani stopy. „Takže kdo je tu vlastně nezvaný host?“ zeptal se a zamířil do oslavujícího města.

*

Ethan se díval z balkonu v průčelí Zahradního paláce, jak zapadající slunce zalévá dav posledními zlatými paprsky. Výkřiky, bezmála extatické, se odrážely od silných zdí paláce. Dokonce cítil chvění kamenné balustrády, o niž se opřel rukama. Ne že by měl během dlouhého a složitého postupu sebemenší pochyby, ale reakce věřících ho hluboce uklidňovala. Nemýlil se, když se rozhodl vykročit za velkým cílem a vyburcovat hnutí z lenivého sebeuspokojení. Taková je zákonitost evoluce – kráčeť vpřed, nebo zhyň. To je důvod, proč existuje Prázdnota.

Ethan uzavřel mysl před gaiapolem a odešel z balkonu, když slunce konečně kleslo k obzoru. Ostatní klerici ho uctivě následovali, šarlatové a černé sutany se jim rozrušeně třepetaly kolem nohou, jak spěchali, aby s ním udrželi krok.

Ethanův sekretář Phelim čekal nad širokým ebenovým schodištěm, které obloukem klesalo do rozlehlého Malfitového sálu. Měl na sobě šedo-modré roucho vrchního klerika, což byla hodnost o stupínek nižší než člen synodu, ale Ethan to hodlal změnit již během příštích dnů. Phelim měl kápi shozenou na záda, černá pokožka na oholené hlavě se mu leskla v oranžovém světle. Mezi členy Živoucího snu, dodržujícími módu dlouhých vlasů, jež v Makkathranu převládala, vyhlížel působivě a nezvykle. Také byl bezmála o hlavu vyšší než Ethan, právě výška a netečný obličej jeho sekretáře byly značně užitečné, většinu lidí dokázaly vyvést z míry; mohl mluvit s kýmkoli s myslí plně otevřenou do gaiapole, přesto zůstávalo jeho emoční rozpoložení dokonale chráněné. Ani na tohle nebyla pasivní, jakkoli kultivovaná obec Živoucího snu zvyklá. Pro synod byl osobitý Phelim nepříjemným vetřelcem. Ethan si vskrytu vychutnával, jakou nervozitu jeho bezvýhradně loajální sekretář vyvolává.

Obrovský Malfitový sál byl plný kleriků, všichni začali tleskat, jakmile se Ethan objevil na černém schodišti. Dopřál si čas, cestou dolů se ukláněl, usmíval se na výraz díků a občas kývl těm, které znal. Zobrazení na klenutém stropě imitovalo querencijskou oblohu; Malfitový sál byl trvale ponořen do svítání, kolem jasné tyrkysové klenby pomaloučku obíhala okrová planeta Nikran, natolik zvětšená, aby se dala rozeznat horská pásma a několik plujících oblaků. Ethanovo procesí se přesunulo do Liliální síně, na jejímž stropě provždy běsnily bouřkové mraky ozářené oslnivými nachovými blesky. Trhlinami v mračnách se dala zahlédnout Marsova dvojčata, která náležela do skupiny Giconin náramek, planety se od sebe příliš nelišily, hustá rudá atmosféra zcela skrývala povrch. V síni se pod bouřlivými mračky shromáždili vyšší klerici. Ethan se zde zdržel déle, každému zamumlal několik slov díky a dovolil mysl, aby do gaiapole vyzařovala přiměřenou hrdost.

U zaklenutých dveří do řady apartmá – na Makkathranu tam měl kanceláře starosta – se Ethan otočil ke členům konkláve. „Ještě jednou vám děkuji za takovou důvěru. Těm, kdo váhali dát mi hlas, slibuji, že zdvojnásobím úsilí, abych v příštích letech získal podporu a důvěru všech.“

Pokud některé rozzlobil tím, jak je propouští, dobře odstínili své myšlenky před gaiapolem. Spolu s Phelimem vešel do soukromého apartmá, řady propojených impozantních komnat. Těžké dřevěné dveře zde byly stejně nepatřičné jako na Makkathranu; ať zbudoval původní město jakýkoli vesmírný druh, určitě neměl v psychice zakódované zavírání místností. Ethan prostřednictvím gaiapole cítil, jak se v okolních úřadovnách pohybují lidé. Úředníci jeho předchůdce odcházeli, jejich zklamání slabě prosakovalo do gaiapole. Předání kurie obvykle probíhalo v klidné a příjemné atmosféře, ale nikoli tentokrát. Ethan si přál nastolit svou zákonnou moc v Zahradním paláci během několika málo hodin. Než zasedlo konkláve, měl vybrán úzký kroužek věrných, aby převzali dohled nad hlavními správními úřady Živoucího snu. A protože na Ellezelinu vládla hierokracie, rovněž musel jmenovat nové ministry do celoplanetárního kabinetu.

Jeho předchůdce Jalen vybavil starostovu kancelář nábytkem z paoviálu, připomínal kusy kamene, ale tvaroval se podle přání, stačilo vyslat příkaz do gaiapole. Ethan usedl do křesla, které se zformovalo za dlouhou obdélníkovou stolní deskou. Jeho nespokojenost se projevila sršením smaragdových jiskřiček na povrchu paoviálu.

„Chci, aby tenhle moderní šmejd do zítřka zmizel,“ prohlásil Ethan.

„Samozřejmě,“ řekl Phelim. „Chcete sem vrátit Inigův nábytek?“

„Ne. Chci to tady mít takové, jak nám ukázal Kráčeť po vodě.“

Sekretář se dokonce usmál. „To je mnohem lepší.“

Ethan se rozhlédl po oválné pracovně s hladkými zdmi a vysokými okny. Vzdor tomu, že pracovní dobře znal, měl pocit, jako by ji viděl poprvé. „U Ozzieho, dokázali jsme to!“ zvolal a užasle, zdlouha vydechl. „Potím se. Opravdu se potím. Věřil byste tomu, Phelime?“ Když zvedl ruku k čelu, uvědomil si, že se chvěje. Po všech těch letech, kdy kvůli tomuto okamžiku plánoval, pracoval a přinášel oběti, ho úspěch nakonec zcela zaskočil. Bylo to již sto padesát roků, co si nechal dát infuzi gaiazrn, aby mohl vnímat gaiapole, a hned během první noci společného sdílení se stal svědkem Inigova Prvního snu. Za sto padesát let se zamlklý adolescent z Oamaru, zapadlé Vnější planety, propracoval na jedno z nejvlivnějších úředních postavení ve Velkém Společenství, které bylo dostupné prostému Přirozenému člověku.

„Všichni vás chtěli.“ Phelim stál vedle stolu, ignoroval kostky paoviálu, na které mohl usednout.

„Dokázali jsme to společně.“

„Nic si nenalhávejme. O mně by nikdy neuvažovali ani do synodu.“

„Obvykle ne.“

Ethan se znovu rozhlédl po pracovně. Pocit neskutečna se pomalu vytrácel. Napadlo ho, jaká bude Prázdnost, až ji spatří na vlastní oči. Kdysi, před desítkami let, potkal Iniga. Ne snad že by byl přímo zklamán, ale Snící byl jiný, než čekal. Neměl sice konkrétní představu, jaký by měl být – ale určitě energičtější a dynamičtější.

„Chcete začít?“ zeptal se Phelim.

„Myslím si, že to bude nejlepší. Ellezelinský kabinet se skládá z pravověrných stoupců Živoucího snu, takže mohou v podstatě všichni zůstat na svých místech – s jedinou výjimkou. Ministrem financí budete vy.“

„Já?“

„Budeme stavět mezihvězdné lodě pro Pouť. To nebude levné. Abychom je zaplatili, potřebujeme veškeré finanční zdroje celé Zóny volného obchodu. Na ministerstvu financí musím mít někoho, na koho se mohu spolehnout.“

„Myslel jsem si, že se připojím k synodu.“

„To se připojíte. Zítra vás povýším.“

„Dvě vysoké funkce. Asi bude dost zajímavé, jak budu žonglovat s pracovními povinnostmi. A prázdné křeslo v synodu, do něhož usednu?“

„Požádám Corrie-Lyn, aby zvážila své postavení.“

Na Phelimově tváři se objevil slabý stín nesouhlasu. „Určitě není vaší nejoddanější stoupenkyní v synodu, to nepochybně ne, ale myslím si, že Poutě opravdu uvítala. Co tak některý z našich méně pokrokových kolegů...?“

„Bude to Corrie-Lyn,“ prohlásil Ethan pevně. „Zbývající členové synodu, kteří jsou proti Pouti, jsou v menšině a vypořádáme se s nimi, až se to bude hodit. Můj mandát nebude nikdo zpochybňovat. Věřící by to netolerovali.“

„Takže Corrie-Lyn. Jenom doufejme, že se Inigo nevrátí dřív, než mezihvězdné lodě odstartují. Víte, že byli milenci?“

„To byl také jediný důvod, proč v synodu seděla.“ Ethan přimhouřil oči. „Pořád Iniga hledáme?“

„Naši přátelé ho hledají,“ odvětil Phelim. „My jednoduše nemáme potřebné zdroje. Zatím po něm není ani stopy, alespoň jsme nedostali jiné informace. V zásadě, pokud ho váš nástup do funkce Uchovatele nepřivede zpátky během měsíce, řekl bych, že s ním už nemusíme počítat.“

„Nesprávně zvolená slova. Zní to, jako bychom dělali něco špatného.“

„Ale my nevíme, proč Inigo s Poutí váhal.“

„Inigo je pouze člověk, má chyby jako my všichni. Myslete si třeba, že mu v poslední chvíli selhaly nervy, chcete-li být shovívavý. Věřím, že bude odněkud pozorně sledovat události a bude z nás mít radost.“

„To doufám.“ Phelim se odmlčel, zatímco si v exozobrazení projížděl nashromážděné informace a jeho u-patron porovnával místní data s ostatním zpravodajstvím o volbě Uchovatele. „Je tady Marius, žádá o slyšení.“

„To mu to netrvalo dlouho, že?“

„Ne. Dnes večer ještě musíte podstoupit mnoho formalit. Prezident Velkého Společenství se s vámi spojí, aby vám pogrataloval, stejně jako zástupci Zóny volného obchodu a desítky našich spojenců z Vnějších planet.“

„Co zpravodajství v unisféře?“

„Na to je brzy.“ Phelim si prohlédl sumáře, které mu u-patron nabídl. „V podstatě nic, co bychom nečekali. Několik horkých hlav předneslo hysterické projevy proti Pouti, podle nich nás všechny zabijete. Většina seriózních komentátorů se snaží o nestranné hodnocení, vysvětlují problémy, které mohou vzniknout. Drtivá většina považuje Pouť za pouhé populistické gesto.“

„S uskutečněním Poutě nebudou problémy,“ řekl Ethan rozmrzele. „Viděl jsem sen Druhého snícího o Pánu nebes. Je to vznešený tvor, provede nás do Prázdnoty. Prostě jenom musíme najít Druhého snícího. Jak to s ním vypadá?“

„Nijak. Zahltily nás tisíce věřících, kteří tvrdí, že se jim zdálo o Pánu nebes. Příliš nám v pátrání nepomáhají.“

„Musíte ho najít.“

„Ethane... nejlepším Vykladačům snů trvalo měsíce, než shromáždili fragmenty do krátkého snu, který máme. Domnívám se, že v tomto případě se nejedná o pevné spojení s Prázdnotou, jaké měl Inigo. Jednotlivé útržky mohly vstoupit do gaiapole různými způsoby. Nevědomí přenašeči. Nebo jsou přímo z Prázdnoty? Třeba to je Ozzieho galaktické pole. Mohly by také prosáknout z Mateřského ostrova Silfenů nebo od jiného postfyzického druhu, který se baví na náš účet. Taky by to třeba mohl být sám Inigo.“

„Inigo to není. To vím. Znáám pocity z jeho snů jako všichni. Jsou jiné. Byl jsem první, koho ty fragmenty přitáhly, na to nezapomeňte. Já si uvědomil, co jsou zač. Že tu máme Druhého snícího.“

„Nu, teď jste Uchovatel, můžete nařídit důkladné monitorování sběrných uzlů gaiapole a vystopovat fragmenty až ke zdroji.“

„Bylo by to možné? Domníval jsem se, že gaiapole je mimo náš přímý vliv.“

„Vykladači snů tvrdí, že by to dokázali. V uzlech lze provést určité modifikace. Nebude to snadné.“

Ethan si povzdechl. Konkláve ho duševně vyčerpalo, a to byl teprve začátek. „Je toho tolik. A všechno najednou.“

„Pomohu vám. To přece víte.“

„Vím. A děkuji, příteli. Jednoho dne staneme na skutečném Makkathranu. Jednoho dne budou naše životy dokonalé.“

„Již brzy.“

„U Ozzieho, to doufám. Nyní laskavě zavolejte Maria.“ Ethan vstal, aby hosta patřičně uvítal. Skutečnost, že jako prvního přijme pověření jedné z mnoha frakcí PNP, o něm vypovídala. Neměl radost z toho, jak s Phelimem museli na Maria spoléhat během předvolební kampaně na úřad Uchovatele. V dokonalém vesmíru by nepotřebovali pomoc zvenčí, určitě ne takovou, od níž vede mnoho potenciálně nebezpečných nitek. Ne snad, že by Marius někdy naznačil, že je to *quid pro quo*. Žádná frakce uvnitř bezmála postfyzické inteligence pozemského Progresivního neuronového prostředí by nikdy nebyla tak neomalená.

Pověřenec PNP vstoupil a zdvořile se usmál. Byl průměrně vysoký, měl kulatý obličej a pronikavě zelené oči, úzký nos a tenké rty, uši velké, ale tak pevně přisedlé k hlavě, jako by byly jen chrupavčitými výstupky na lebce. Husté hnědé vlasy měl zlatě tečkované – nepochybně marnivost některého Pokročilého předka. Nic nenaznačovalo, že by měl funkce Rozšířeného. Ethan použil vnitřní obohacení a provedl pasivní skenování, ale pokud měl pověřenec PNP aktivní některé prostorové funkce, byly příliš rafinované, než aby je zachytil. Nijak by ho nepřekvapilo, kdyby měl Marius obohacení nejmodernější bionikou. Pověřencova dlouhá černá šatůga vytvářela lehký opar, splýval z lemu a plazil se mu za patami jako tenoučké mlhavé prstíky.

„Vaše Eminence,“ pravil Marius a obřadně se uklonil, „přijměte mé nejupřímnější blahopřání k vašemu zvolení.“

Ethan se usmál. Víc nedokázal, aniž by se roztřásl. Zdokonalenými instinkty vnímal, jak je pověřenec PNP nebezpečný. „Děkuji.“

„Jsem zde, abych vás ujistil, že my budeme dále podporovat vaše cíle.“

„Takže se nedomníváte, že Pouť spustí zánik galaxie?“ Zoufale se však toužil zeptat: Kdo je to my? Jenže uvnitř PNP bylo tolik frakcí, které navíc věčně uzavíraly a zase rušily spojení, že taková otázka byla v podstatě nesmyslná. Stačilo, že frakce, již zastupuje Marius, chce, aby se Pouť uskutečnila. Jejich důvody pravděpodobně budou pravým opakem Ethanových důvodů, ale na tom mu nezáleželo, ani na tom, zda ho považují jen za obyčejný politický nástroj. Stejně se to nikdy nedozví. Záleželo hlavně na Pouti – dopravit pravověrné do zaslíbeného vesmíru. Vlastně záleželo jedině na Pouti. Bylo mu jedno, zda současně podporuje politické cíle někoho jiného, pokud nebudou kolidovat s jeho.

„Nic takového se samozřejmě nedomníváme.“ Marius se usmál, jako by spolu sdíleli soukromý vtip o tom, jak je zbytek lidstva ve srovnání s nimi hloupý. „Pokud by tomu tak bylo, dávno by takovou událost spustili ti, kteří již v Prázdnosti jsou.“

„Lidé potřebují poučení. Ocenil bych v tomto směru vaši pomoc.“

„Jistě, uděláme, co můžeme. Stojíme však proti značné duševní netečnosti, nemluvě o předpojatosti.“

„Toho jsem si dobře vědom. Pouť vyvolává polarizaci názorů v celém Velkém Společenství.“

„A to nejen lidských názorů. Vývoj situace sleduje mnoho mimozemšťanů.“

„Ociské císařství,“ zavrčel Ethan s hlubokým pohrdáním.

„Které rozhodně není radno podceňovat,“ dodal Marius. Nebyla to přímo výtka.

„Především mi dělají starosti Raielové. Jasně deklarovali nepřátelství vůči každému, kdo se pokusí do Prázdnosti vstoupit.“

„A právě zde bude naše pomoc nejprospěšnější. Původní nabídka stále platí, dodáme vám pro loď Poutníků ultrapohon.“

Ethan, znalý Starého zákona, se domníval, že přesně tak se musel cítit biblický Adam, když mu bylo nabídnuto jablko. „A co na oplátku?“

„Status quo Velkého Společenství skončí.“

„To vám bude ku prospěchu? Jak?“

„Přežití druhu. Evoluce vyžaduje zdokonalování, nebo zánik.“

„Myslel jsem si, že míříte k transcendenci,“ pravil Phelim bezvýrazně.

Marius jeho směrem ani nepohlédl, jeho zrak zůstal upřený na Ethana. „To není evoluce?“

„Je to velmi drastická evoluce,“ řekl Ethan.

„Ne víc než vaše Pouť.“

„Tak proč se k nám nepřipojíte?“

Marius s nuceným úsměvem odpověděl: „Připojte se vy k nám, Uchovateli.“

Ethan si povzdechl. „My už ze sna víme, co nás čeká.“

„Aha, takže nakonec se všechno scvrkne do starého lidského problému – riskovat neznámé, nebo plout s proudem?“

„Myslím, že výstižnější je rčení: Lepší je ďábel, kterého známe.“

„Jak chcete. Přesto vám, Vaše Eminence, nabízíme ultrapohon.“

„Který nikdo z nás ve skutečnosti neviděl. Mluvíte pouze v náznacích.“

„PNP má tendenci své progresivní technologie chránit. Ujišťuji vás však, že ultrapohon existuje a přinejmenším se vyrovná raielskému pohonu, pokud ho rovnou nepředčí.“

Ethan se snažil neušklíbnout nad takovou domýšlivostí.

„Myslím to vážně, Vaše Eminence,“ prohlásil Marius, „PNP se nerado vychloubá.“

„O tom nepochybuji. Takže kdy motory dodáte?“

„Jakmile budou poutní lodě připravené.“

„A co frakce v PNP, které s vámi nesouhlasí? Zůstanou stranou a mlčky vám dovolí dát nám takovou supertechiku?“

„V zásadě ano. Nezátěžujte se našimi vnitřními třenicemi.“

„Nuže dobrá, přijímám vaši nanejvýš velkorysou nabídku. Neurazte se však, budeme-li konstruovat také vlastní, mnohem obvyklejší pohonné jednotky – čistě jen tak, pro všechny případy.“

„Nic jiného bychom ani neočekávali.“ Marius se opět uklonil a odešel.

Phelim tiše hvízdal úlevou. „Tak o to jde. Jsme jen spouštěcí faktor jejich politického boje.“

Ethan se snažil hovořit blazeovaně: „Jestli nám to pomůže získat, co potřebujeme, snadno se s tím vyrovnám.“

„Jste dost moudrý, abyste nespolehal výhradně na ně. Montážní program musí zahrnovat naše motory.“

„Ovšem. Konstrukteři s tím počítají už od začátku.“ Ethanovy sekundární rutiny začaly stahovat soubory z ukládacích lakun v makrobuněčných klastrech. „A teď bychom mohli přikročit k méně náročným jednáním, ano?“

*

Aaron přešel po červeném mramorovém mostě kanál Řeholnic, který vedl od Zlatého parku k Malému příkopu, pruhu pastvin, kde stály pouze ohrady pro hospodářská zvířata a několik archaických tržišť, ale žádné domy. Pak se vydal po klikatých pěšinách, osvětlených petrolejovými lucernami na sloupech, do čtvrti Ogden, v níž byly rovněž výběhy, a navíc dřevěné stáje, kde měla většina honorace koně a kočáry. Tam byla v hradbě Hlavní městská brána.

Vrata zela dokořán. Aaron se připojil k hloučkům opozdílů, kteří se vraceli do obytné zástavby za hradbami. Makkathran2 obklopoval park široký tři kilometry, odděloval ho od velké moderní metropole, která kolem vyrostla za poslední dvě staletí. Velký Makkathran2 měl nyní rozlohu tisíc kilometrů čtverečních a šestnáct milionů obyvatel, z toho devětadevadesát procent oddaných stoupenců Živoucího snu. Hlavním městem Ellezelinu už nebyl Rias, ale právě Makkathran2, stal se jím po volbách roku 3379, kdy Živoucí sen získal většinu v celoplanetárním senátu.

Parkem nejezdily motorové dopravní prostředky ani pozemní taxíky nebo podzemní vlaky, nebyly tam dokonce ani dopravní pásy pro pěší. A do vzdušného prostoru Makkathranu2 pochopitelně osobní kapsle nesměly. Inigova představa byla docela prostá: věřícím rozhodně nebude vadit, když ten kousek ujdou pěšky, protože v původním Makkathranu na Querencii to tak dělali všichni. Chtěl, aby v baště jeho hnutí vládla naprostá věrohodnost. Přesto bylo přípustné parkem projet, na Querencii byli koneckonců koně. Aaron se tomu usmíval, když vycházel z brány. Potom mu před očima blikla vzpomínka prchavá jako tmavnoucí hologram. Tiskl se ke krku velkého koně a tryskem se řítíl zvlněnou krajinou. Pohyb to byl rychlý a rytmický, přesto zvláště klidný. Kůň spíš plavně skákal, než běžel, velkými skoky se řítíl vpřed. Věděl přesně, jak ho vést, a zatímco pádili, bujně se smál. Vítr ho šlehal do tváří, vlasy mu vlály. Nad sebou měl neuvěřitelně hlubokou safírovou oblohu, bylo jasno a teplo. Kůň měl uprostřed čela malý, tvrdý roh, na konci podle zvyku okovaný černou špičkou.

Aaron přezíravě zabručel. Muselo mu to uvíznout v hlavě z nějakého všesmyslového filmu, na který se připojil v unisféře. Nic skutečného.

Středem parku se táhla mírná vyvýšenina. Když ji Aaron zdolal, jako by prošel puklinou v čase; za ním zalévala zvláštní oranžová záře malebně archaické panorama Makkathranu2, zatímco před ním svítily modernistické věže, z pravidelné sítě ulic metropole, která se táhla až k horizontu, stoupal mnohobarevný opar. Regravitační kapsle pluly hladce vzduchem v přesně udržovaných dopravních pásech, dlouhé vodorovné proudy se sbíhaly na cykloidních křižovatkách, proplétaly se městem a pulzovaly v kinetickém tanci. Na jihovýchodní obloze viděl jasná světla mezihvězdných lodí, stoupaly nebo klesaly atmosférou přímo nad vesmírným přístavem, nekonečné procesí obrovských nákladních plavidel, která udržovala ekonomické vazby s planetami mimo síť červích děr oficiální Zóny volného obchodu.

Došel na konec parku a poručil u-patronovi přivolat taxi. Z provozu ve výšce se odpojila lesklá regravitační kapsle barvy jadeitu, tiše klesla na zem a odsunula dveře. Aaron usedl na přední sedadlo, odkud měl nejlepší výhled přes jednosměrně průhledný trup.

„Hotel Buckingham.“

Mračil se, zatímco se kapsle zařadila do širokého proudu kroužícího kolem temného parku. Napadlo to jeho, nebo znal cíl cesty u-patron?

Na příští křižovatce kapsle odbočila a zamířila nad bludiště ulic. Po bulvárech vroubených stromy, sto metrů pod Aaronem, skutečně jelo po betonové silnici několik pozemních dopravních prostředků, mezi nimi klusali jezdci na koních. Podle všeho byly právě v módě bicykly. Zmateně zavrtěl hlavou.

Hotel Buckingham byl třicetipatrový pětistěn žebrovaný balkony, ze všech rohů trčely špičaté věže. Celý se perleťově třpytil s výjimkou stovek oken, černých jako prázdné oční důlky. Střecha připomínala kousek svěží džungle. V listí poblikávala světélka, hosté večeřeli a tančili pod širým nebem.

Aaronovo taxi kleslo do středu přistávací plošiny. Do kapsy si nachystal kreditní minci, kterou aktivovala jeho DNA, a použil ji k zaplacení. V makrobuněčné ukládací lakuně měl kreditní kód, ale díky minci bude obtížné tuto cestu vysledovat. Ne že by to bylo zcela nemožné, pouze nedostupné obyčejným občanům. Když taxík odlétl, pohlédl vzhůru na vysoké jednobarevné stěny kolem sebe, cítil se nepříjemně nechráněný.

„Jsem tady přihlášený?“ zeptal se u-patrona.

„Pokoje číslo 3088. Střešní apartmá.“

„Aha.“ Otočil se a pohlédl přímo na střešní balkony. Okamžitě věděl, který je jeho. „A můžu si to dovolit?“

„Ano. Střešní apartmá stojí tisíc pět set ellezelinských liber za noc. Vaše kreditní mince má limit pět milionů ellezelinských liber měsíčně.“

„Měsíčně?“

„Ano.“

„Kdo to platí?“

„Mince čerpá z účtu u Centrální banky na Augustě. Podrobnosti nejsou zpřístupněny.“

„A co můj osobní kreditní kód?“

„Totéž.“

Aaron vešel do haly. „Je příjemné být bohatý,“ řekl si.

Apartmá mělo pět pokojů a privátní bazének. Jakmile Aaron vstoupil do obývacího pokoje, pohlédl na sebe do zrcadla. Obličej vyhlížel starší, než byla norma, blížil se třicítce, měl krátké černé vlasy, v šedých očních duhovkách špetku nachu. Rysy mírně orientální, ale pokožku ošlehanou, na bradě tmavé strniště.

Jo, to jsem já.

Tato bezděčná reakce ho sice uklidila, ale pořád neměl jedinou stopu, kdo vlastně je.

Posadil se do širokého křesla proti vnějšímu oknu a zprůhlednil ho, aby viděl noční město, jeho neviditelné srdce, které postavil Inigo. Mezi napodobeninami starých staveb neznámých mimozemšťanů byla spousta informací, jež mu pomohou vyhledat kořist. Neměl na mysli data uskladněná v elektronických souborech, kdyby to bylo tak snadné, dávno by Iniga našli. Ne, informace, které potřeboval, byly osobní, což znamenalo, že někomu jako on, nevěřícímu, vyvstane hned několik problémů, jak se k nim dostat.

Zavolał pokojovou službu. Hotel byl natolik snobský, že zaměstnával lidské kuchaře. Když dorazilo jídlo, ocenil delikátní chuť, zásadní rozdíl proti výrobkům kulinářské jednotky. Seděl ve velkém křesle, jedl a díval se na město. Cesta k vyšším klerikům a členům synodu nebude snadná. Ale na druhou stranu mu ohlášení Poutě poskytuje jedinečnou příležitost. Pokud chtějí letět do Prázdnoty, budou potřebovat lodě. Takže má docela jednoduchou krycí historku. Zbývá už jen otázka, koho vybrat a zpracovat.

U-patron mu nabídl rozsáhlý seznam vyšších kleriků a přidal drby o tom, kdo je Ethanovým spojencem a kdo bude nyní, po jeho zvolení, několik příštích desetiletí drhnout v paláci záchody.

Zabralo mu to polovinu noci, ale nakonec jedno jméno našel. Dokonce se objevilo i na síti městského zpravodajství, když Ethan oznámil hierarchii Živoucího snu, která vyhovovala jeho politice. Jméno nebylo na první pohled nápadné, ale skrývalo velký potenciál: Corrie-Lyn.

*

Kurýrní pouzdro dorazilo do Troblumova bytu hodinu před tím, než měl revizní komisi Flotily přednést svou teorii. Zabalil se do županu, a zatímco se smaragdově zelená tkanina tvarovala podle jeho mohutného těla, nastoupil do skleněného výtahu na chodbě. Prastarý mechanismus bzučel a cvakal, ale kabina hladce sjížděla do přízemí. Stroj pochopitelně nebyl původní. Budova sama byla stará přes tisíc tři sta padesát let. Za tu dobu prošla mnoha renovacemi a rekonstrukcemi. Pak byl před pěti sty lety nainstalován generátor stabilizačního pole, které udržovalo molekulové vazby v každé cihle, trámu a kompozitní tabuli začleněné do stavby. V podstatě, dokud bude mít generátor energii, udrží entropii na délku paže od domu.

Troblumovi se podařilo získat dům do opatrování před více než sto lety, následovaly poněkud vleklé sedmadvacetileté tahanice. Na Arevalu už nikdo nevlastnil nemovitosti. Planeta Rozšířených, součást Základního Společenství, byla osídlena v první fázi. Aby přesvědčil staré nájemníky k odchodu, musel vynaložit nejen několikaletý PEH čili Příklad energie a hmoty, ale prokázat i společenskou obratnost. Využíval prostředníky, právníky, odborníky na historické restituace, dokonce musel zažalovat darockou radnici, která disponovala stabilizačním generátorem. Během tohoto tažení získal nečekaného spojence, který mu pomohl vychýlit jazýček vah. Nestálo to málo, ale nyní měl nezpochybnitelné vlastnické právo na celý dům. Nikdo jiný v něm nebydlel a jen velmi málo lidí tam bylo kdy pozváno.

Výtah zastavil ve vestibulu. Troblum prošel kolem opuštěného pultu vrátného k vysokým domovním dveřím z barevného skla. Kurýrní pouzdro se vznášelo půldruhého metru nad chodníkem, matná kovová krabice, na jednom konci růžově svítila přepravní certifikace – byla chráněná proti prostorovému skenování. Troblumův u-patron potvrdil obsah a navedl pouzdro do vestibulu, kde stál automatický vozík. Spodek pouzdra se otevřel a vyložil na vozík balík, tlustý stříbrný válec zhruba půl metru dlouhý. Troblum nechal pouzdro odplout, pak zavřel domovní dveře. Vestibul obklopilo privátní stínění. Troblum nastoupil do výtahu, vozík ho poslušně následoval.

Budova byla původně továrna, všech pět pater mělo hodně vysoké stropy. Jak se město rozrůstalo, vytlačilo průmysl ze starého centra na periferie, což bylo v raných dobách Společenství naprosto běžné. Továrna byla přestavěna na luxusní byty. Před válkou koupila a zařídila jednu ze dvou mansard Halgarthova dynastie, která na Arevalu investovala do obrovského portfolia. Ostatní byty byly celkem slušně restaurovány do stavu z roku 2380, leč Troblum zaměřil svou nevyčerpatelnou energii na byt Halgarthových, který nyní obýval.

Ve snaze přiblížit se co nejvíce k dokonalosti našel v obsáhlém městském archivu stavebně-technické plány i návrhy interiéru. Doplnil je podle stejně prastarých záznamů Michelangelova zpravodajství ze života společnosti z téže éry. Jako hlavní pramen různých detailů mu posloužily kriminalistické skeny Mezihvězdného direktoriátu závažných zločinů, které získal přímo z PNP. Jakmile všechny podklady zkombinoval, strávil pět let rekonstruováním extravagantního historického interiéru. Nyní měl byt tři propojené ložnice a velkoplošný obývací pokoj, který od kuchyňské části odděloval mramorový jídelní pult. Na protější straně byla prosklená stěna s balkónem, odkud měl úžasný výhled na řeku Caspe.

Když referentka památkové péče z radnice prováděla kolaudaci přestavby, výsledek ji uchvátil, avšak pohnutky Troblumovy obětavosti jí zcela unikly. Nic jiného ani nečekal, zajímaly ji výhradně stavební předpisy. Troblumův interest byl naopak obrácen k tomu, co všechno se v mansardě dělo za války s Hvězdoplavcem. Nikdy by svůj zájem nenazval posedlostí, nicméně ony historické události pro něho byly víc než jen koníčkem. Byl rozhodnut jednoho dne publikovat pravdivé dějiny té války.

Dveře terasového bytu Halgarthových se před ním otevřely. Na modrých kožených pohovkách u prosklené stěny seděla solida tří dívek. Catriona Saleebová byla oblečená v červeno-zlatém županu, pásek volně uvázaný, takže pod ním bylo vidět hedvábné prádlo. Dlouhé vlnité černé vlasy se jí

rozlétly kolem ramen, kdykoli pohodila hlavou. Byla z těch tří nejmenší, software solidového projektoru ji animoval jako jednadvacetiletou, temperamentní, bezstarostnou a dychtivou ženu. O Catrionu se opírala Trisha Marina Halgarthová a popíjela čaj z velkého hrnku. Měla tmavý srdcovitý obličej, od oříškových očí na spánky se jí rozvířila tmavozelená motýlí křídla provedená starobylou technikou OOtetování, která při sebemenším pohybu lícních svalů polehoučku zamávala. O kus dál od obou seděla Isabella Halgarthová, vysoká blondýna s dlouhými rovnými vlasy svázanými do ohonu. Její nadýchaný bílý svetr působil mnohem dráždivěji, než bylo zamýšleno, spodní lem končil vysoko nad bránicí, dlouhé atletické nohy jí obepínaly modré džíny, jen o chlup tlustší než svrchní vrstva epitelu. Vystouplé lícní kosti dodávaly její tváři aristokratický vzhled, který navíc podporovala póza cynické přezíravosti. Zatímco její dvě přítelkyně Trobluma na přivítanou vesele pozdravily, Isabella ho vzala na vědomí pouze krátkým přikývnutím.

Troblum si lítostivě povzdechl a přikázal u-patronovi, aby dívky separoval. Byly jeho družkami padesát let, jejich společnost ho těšila mnohem víc než přítomnost libovolného živého člověka. Dívky mu pomáhaly sblížit se s érou, kterou tolik miloval. Nyní se však nemohl rozptýlovat, byť příjemně. Trvalo desítky let, než vycizeloval animační programy natolik, aby každému solidu dodaly její vlastní u-vědomělou osobnost. Všechny tři tady společně bydlely za války a zapletly se do Hvězdoplavcovy proslulé neuropsychické mystifikace. Isabella byla mimozemšťanova nejvýkonnější špiónka ve Společenství, sváděla vysoké činitele a nenápadně s nimi manipulovala. Nějakou dobu po válce se na Centrálních planetách užíval pro ošukání výraz být *isabellován*. Ale i tato veřejná pohana nakonec vyšuměla. Mezi lidmi, kteří běžně žili pět set let i víc, ztratily válečné události na intenzitě a významu. Dnes se válka s Hvězdoplavcem považovala za jeden z formativních procesů počátku Společenství, jako jím byli kupříkladu Úl, Ozzie a Nigel, let *Endeavouru* či vyřešení agronanotechniky. Když byl Troblum mladší, pochopitelně ho to nezajímalo; potom čistě náhodou objevil, že je potomkem Marka Vernona, který očividně hrál ve válce důležitou roli. Příležitostně svého předka prošetřoval, nechtěl víc než pár podrobností, aby se něco dozvěděl o historii své rodiny. To se stalo před sto osmdesáti roky, od té doby byl stále stejně uchvácen válkou s Hvězdoplavcem jako tenkrát, když poprvé otevřel datové soubory o tomto období.

Dívky si teď nevšimly Trobluma ani vozíku, který vyjel z výtahu, nenuceně štěbetaly mezi sebou. Válec mezitím zprůhledněl, uvnitř byla kovová tyč sto patnáct centimetrů dlouhá, z roztaveného plastového přepojovače na jedné straně trčel konec světlovodu roztřepený jako huňatý ocas. Tyč byla za-šlá a poďobaná, uprostřed prohnutá jako po nárazu. Troblum odemkl vrchlík válce, ignoroval zasyčení unikajícího ochranného argonu. Nemohl si pomoci, ruce se mu třáslly, hrdlo měl sevřené. Vytáhl tyč z pouzdra, konečně vnímal strukturu zkorodovaného povrchu vlastním hmatem. Usmíval se na ni jako Přírodní člověk na novorozeně. Hmatové senzory, jimiž měl obohacenou kůži na prstech, v kombinaci s prostorovým skenerem Rozšířeného provedly podrobnou analýzu: slitina titanu s hliníkem vytvrzená zvláštní uhlovodíkovou řetězovou strukturou. Byla dva tisíce čtyři sta let stará. Držel ve vlastních rukou kousek *Marie Celeste*, Hvězdoplavcovy lodě.

Po dlouhé době vrátil tyč do válce, zbavil ho vzduchu a opět naplnil inertní argonovou atmosférou. Už se vzpěry nikdy nedotkne, na to je příliš vzácná. Uloží ji ve druhém bytě, kde má sbírku memorabilií; speciální generátor stabilizačního pole uchová molekulární strukturu celá staletí. Tak to bude nejlepší.

Troblum potvrdil autentičnost tyče a pověřil banku ve Wes-sexu, aby z kvazilegálního účtu vyplatila poslední splátku na Vzdálenou překupníkovi, který předmět na černém trhu získal. Nešlo o to, že by nesměl mít peníze v hotovosti, ale kultura Rozšířených byla založena na zásadě, že každý jednotlivec je natolik uvědomělý a inteligentní, aby na sebe vzal zodpovědnost a jednal ve shodě s ustálenou společenskou normou. *Stát jsem já*, byla hlavní zásada sociální politiky Rozšířených. Nicméně kdo se dovedl přizpůsobit, měl v daných mezích dost prostoru. Pokud někdo potřeboval, našly se diskrétní metody převodu PEH čili občanského Přídělu energie a hmoty na takzvaný centrální dolar, na skutečné hotové peníze směnitelné i na Vnějších planetách. PEH nebyl chápán jako tradiční platidlo, ale jako regulátor občanských aktivit, jako prevence nepřiměřených nebo nerozumných požadavků jednotlivců na hospodářské prostředky.

Vozík ještě nevyjel z bytu, a Troblum už spěchal do ložnice. Měl sotva čas se před odchodem osprchovat a převléknout. Skleněný výtah ho zavezl do podzemní garáže, kde parkoval regravitační kapsli, model starý zhruba dvě staletí. Nachovou metalízu měla zašlou a byla delší než moderní typy, karoserie byla vpředu protažená jako kuželovité přídě vznášedel na Vnějších planetách. Nasoukal se do kabiny, zabral víc než polovinu předního sedadla pro tři cestující. Kapsle vylétla z garáže a prudce se zvedla, aby se připojila k dopravnímu proudu na obloze. Stárnoucí vnitřní kompenzátory měly co dělat, aby si poradily s tak ostrým úhlem, takže přetížení pořádně zamáčklo Trobluma do polstrování.

V centru Daroky se podařilo půvabně skloubit moderní jehlanovité konstrukce a solidní historické budovy – jako Troblumův dům – s původní mozaikou parků, které radní při zakládání města prosadili. Proudý vzdušného provozu víceméně dodržovaly rozmístění prastarých dopravních tepen. Troblumova kapsle letěla na sever, pod bronzovými paprsky slunce mířila k novějším čtvrtím s řidší zástavbou, kde převažovaly velké samostatné domy.

Nízko na západní obloze dokázal jen tak tak rozeznat jasnou hvězdičku umělého Aera. Projekt konstrukce kosmického habitatu o velikosti obří planety ho vlastně kdysi na Arevalo přivedl. Po dvou staletích nezměrného úsilí vedoucích projektu už bylo hotovo skoro osmdesát procent sférické mříže, která by měla fungovat jako generátory i vodivé pletivo kulového hermetického silového pole. Jakmile se rozběhne (energii bude nasávat rovnou z hvězdy červí dírou nulové šířky), dutinu naplní standardní kyslíko-dusíková atmosféra získaná z vnějších měsíců a plynných obrů soustavy. Pak se tam umístí rostlinné a živočišné formy, aby vytvořily živý ekosystém. V konečném výsledku prostředí s nulovou gravitací a průměrem větším než Saturn poskytne lidem nejvyšší svobodu – volně létat – a lidská zkušenost získá nový, výjimečný rozměr navíc.

Řady kritiků umělého habitatu tvrdily, že je to chabá, a hlavně zbytečná kopie silfenského Mateřského ostrova, který objevil Ozzie – Silfeni obklopili dýchatelnou atmosférou celou hvězdu. Zastánci namítali, že je to podnětné zařízení pro zvyšování schopností Rozšířených a významný odrazový můstek k perspektivnímu vývoji jejich kultury. Racionální zdůvodnění zvítězilo, referendum na Centrálních planetách, byť dopadlo těsně, zajistilo dlouhodobý PEH na kompletní projekt.

Troblum byl především fyzik, a tak ho Aero zajímalo už jen jako důkaz, že je něco takového možné. Sedmdesát let pilně pracoval na využití teoretických představ v praxi, pomáhal konstruovat generátory silového pole namontované na sférické mříži. Poté však převážilo jeho zaujetí válkou s Hvězdoplavcem, a navíc si ho všimli lidé, kteří se zabývali mnohem zajímavějším konstrukčním projektem. Předložili mu nabídku, kterou nedokázal odmítnout. Často mu poskytovalo útěchu, jak se tato část jeho života shodovala s osudy věhlasného předka Marka Vernona.

Kapsle klesala do uzavřené oblasti komplexu Flotily. Vedle armádního vesmírného přístavu stály dvě řady obrovských hangárů a servisních budov. Na Arevalu se nacházela základna průzkumné divize Flotily. Mezihvězdné lodě na rampách byly buď dálková průzkumná plavidla, nebo normální osobní čluny. V trojici matně černých věží na severním okraji sídlily astrofyzikální laboratoře a výcviková zařízení pro vědecké posádky. Troblumova kapsle prolétla mezi sloupy obloukovité konstrukce, na níž stála hlavní věž, a přistála přímo pod ní. Vystoupil a šel k nejbližšímu sloupu, šatůga ho obklopila výstřední ultrafialovou září. Nebylo tam moc lidí, jen několik důstojníků na cestě k regravitačním kapslím. Troblumův zjev přitahoval pohledy, neboť na Rozšířeného byl neobyčejně tlustý. Bionika obvykle udržovala tělo štíhlé a zdravé, byla to její primární funkce. V několika málo známých případech sice měla funkční problémy s víceméně zanedbatelnými biochemickými anomáliemi, obvykle se však daly napravit drobnou modifikací chromozomů. Troblum o tom odmítl být jen uvažovat. Byl takový, jaký byl, necítil potřebu komukoli se za to jakýmkoli způsobem omlouvat.

Dokonce i z té krátké vzdálenosti od kapsle ke sloupu se mu rozbušilo srdce. Do prázdného vestibulu v základně sloupu vešel celý zpocený. Proskenovaly ho hloubkové detektory, pak položil dlaň na snímací kouli a umožnil bezpečnostnímu systému, aby prověřil jeho DNA. Jedna kabina výtahu se otevřela. Nastoupil, klesal nepříjemně dlouho.

Silně odstíněný konferenční sál, kde měl přednášet, nebyl ničím pozoruhodný: oválná místnost, uprostřed oválný dřevěný stůl, kolem deset perleťově bílých, anatomicky tvarovaných křesel s vysokými opěradly. Troblum si vybral místo proti dveřím a začal kontrolovat místní komunikační síť, aby se ujistil, že jsou do ní řádně nataženy všechny soubory, které potřeboval.

Vešli čtyři důstojníci Flotily, tři v identických pláštích, ebenově černý povrchový efekt čeřil jemný vzorek. O vysokých hodnostech svědčily pouze rudé tečky na ramenou. Všechny poznal, aniž kontaktoval jejich u-patrony: kapitán třetího stupně Mykalová, ředitelka místního úřadu pro nadsvětelný pohon. Eoin, rovněž kapitán, odborník na aktivity mimozemšťanů. Jehudi, velitel arevalské základny. Spolu s nimi vstoupil velkoadmirál Kazimir Burnelli. Jeho Troblum nečekal. Samým překvapením, že vidí vrchního velitele Flotily Společenství osobně, rychle vstal. Nefascinovala ho jen vysoká hodnost. Velkoadmirál byl potomkem dvou důležitých postav války s Hvězdoplavcem a proslul svým věkem: byl tisíc dvě stě šest roků star – Rozšíření se převážně dávali zkopírovat do PNP, když byli o sedm osm staletí mladší.

Velkoadmirál měl černou uniformu ze staromódního sukna, avšak elegantně střiženou. Dokonale mu padla, zdůrazňovala štíhlou postavu a široká ramena, vypadal jako klasický vojevůdce, jen sochat. Byl vysoký, měl olivovou pleť a hezkou tvář; Troblum si všiml shody charakteristických rysů s jeho otcem McFosterem, široké brady a uhlově černých vlasů, ale i jemnější podoby s matkou, malého nosu a vlídných světlemodrých očí.

„Velkoadmirále!“ zvolal Troblum.

„Rád vás vidím.“ Kazimir Burnelli napřáhl ruku.

Troblumovi chvíli trvalo, než si uvědomil, co má udělat, pak ruku rychle uchopil a potřásl jí – náhle byl nesmírně rád, že jeho šatůga má oběhové chlazení, takže se přestal potit. Soubor se zásadami společenského chování, který mu u-patron přistrčil do exozobrazení, okamžitě zmizel.

„Na dnešním kolokviu zastupuji PNP:Řízení,“ prohlásil velkoadmirál.

Troblum to však již uhodl. Kazimir Burnelli byl nejdůležitějším lidským článkem řetězu mezi PNP:Řízením a plavidly odstrašovací divize Flotily, tuto náročnou a zodpovědnou funkci už zastával víc než osm set let. Così v jeho držení těla prozrazovalo všechna ta prožitá staletí, vznášela se kolem něj aura únavy, které si musel každý všimnout.

Bylo toho tolik, nač by se Troblum zoufale rád zeptal, například: *Zůstal jste v těle tak dlouho, protože život vašeho otce byl tak krátký?* Nebo: *Mohl byste mi zajistit přístup ke svému dědečkovi?* Místo toho jen pokorně řekl: „Děkuji vám, že jste přišel, velkoadmirále.“

Kolem sálu se zapnulo další privátní stínění a síť potvrdila zabezpečení prvního stupně.

„Takže co pro nás máte?“ zeptal se velkoadmirál.

„Teorii o generátorech kolem Dysonova páru.“ Troblum aktivoval místní síťový uzel, aby všichni mohli sdílet data a projekce z jeho souborů, a začal vysvětlovat.

Dysonův pár byly dvě hvězdy, Alfa a Beta, vzdálené od sebe tři světelné roky, každá uzavřená uvnitř gigantického silového pole. Bariéry vytvořili roku 1200 po Kristu Anomiňané a měli pro to dobrý důvod.

Dokonalí, kteří původně žili na domovském světě u Dysonu Alfa, se už rozšířili k Betě; byli patologicky nepřátelští vůči všem formám života, vyjma vlastní. Hvězdoplavec, který k nim patřil, unikl ještě před uzavěrou, po mnoha staletích zmanipuloval Společenství, aby vypnulo silové pole kolem Dysonu Alfa, a tím začala válka, v níž zahynulo přes padesát milionů lidí. Silové pole znovu aktivovali Ozzie Fernandez Isaacs a Mark Vernon, čímž válku s Dokonalými ukončili, ale opravdu na poslední chvíli. Od té doby Flotila obě hvězdy neustále střeží.

O staletí později, když Raielové přizvali Společenství k pozorování Prázdnoty na stanici Centurion, spatřili lidé poprvé obranné systémy zvící planet rozmístěné ve Stěně hvězd. Vědce zarazilo, jak se podobají generátorům silových polí kolem Dysonova páru.

Doposud se předpokládalo, jak vysvětlil Troblum důstojníkům Flotily, že Anomiňané byli na technické úrovni srovnatelné s Raiely. Sám o tom pochyboval. Jeho analýza generátorů u Dysonova páru prokázala, že koncepce je identická se stroji OS u stanice Centurion.

„Je to spolehlivě prokázáno?“ zeptal se Jehudi.

„Právě naopak,“ odpověděl Troblum klidně.

Průzkumná flotila navštívila domovskou planetu Anomiňanů několikrát. Jako druh se rozdělili přede dvěma tisíci lety, technicky progresivnější skupina se pozvedla do postfyzického stavu, kdežto zbylá společnost zvolila sociokulturní změnu na úroveň zemědělského hospodaření. Přestože vyvinuli červí díry a vyslali průzkumné lodě do celé galaxie, osídlili pouze desítku slunečních soustav v bezprostředním okolí, a nikde se nenašlo žádné impozantní astroinženýrské zařízení. Zbylá zemědělská společnost o generátorech u Dysonova páru nic nevěděla a postfyzičtí Anomiňané neudržovali s dávnými příbuznými kontakt. Ani rozsáhlé a důkladné pátrání Flotily v celém sektoru nevedlo k nalezení konstrukce, kde se generátory Dysonova páru montovaly, proto astroarcheologové předpokládali, že se opuštěná konstrukční technika ve vakuu buď rozpadla, nebo prostě ztratila.

Vzhledem ke kolosálním rozměrům takového zařízení nepovažoval Troblum tyto závěry za správné. Zaprvé, i kdyby byli Anomiňané jakkoli vyspělí, vybudování jednoho generátoru by jim od začátku do konce trvalo přinejmenším století, a tady byly generátory dva – jak dlouho trvá Rozšířeným konstrukce Aera, a to mají téměř neomezený PEH? A zadruhé, potřebovali generátory rychle. Dokonalí z Dysonu Alfa už stavěli podsvětelné mezihvězdné lodě, kvůli nimž je Anomiňané izolovali. Za sto let, než by Anomiňané generátory narychlo zkonstruovali, by expanze Dokonalých zasáhla všechny hvězdné soustavy v okruhu padesáti světelných let.

„Nevyhnutelně z toho vyplývá,“ uzavřel Troblum, „že Anomiňané prostě ukradli Raielům stroje ze Stěny. Stačila jim na to jedna velká červí díra, aby je dopravili k Dysonovu páru, a my víme, že základní techniku už měli. Chci navrhnout, aby Flotila podrobně prozkoumala mezihvězdný prostor kolem Dysonova páru. Domnívám se, že anomiňanské generátory červích děr tam pořád jsou. Zvláště pokud to byla „jednorázová“ zařízení.“ Vyčkávavě se zahleděl na velkoadmirála.

Když se poslední Troblumovy soubory zavřely, Kazimír Burnelli chvíli mlčel, než řekl: „Dokonalí postavili největší známou červí díru, aby mohli podniknout invazi do Společenství, na vzdálenost pět set světelných let.“

„Říkalo se jí Brána pekel,“ doplnil Troblum automaticky.

„Znáte historii. Výborně. Rovněž tedy víte, že měla v průměru jen několik kilometrů. Není to dost pro transport generátorů bariéry.“

„Jenomže já mluvím o naprosto nové technologii vytváření červích děr. Nepotřebujete generátor odpovídajících rozměrů – využitím efektu exotické hmoty ji rozšíříte na požadovanou velikost.“

„O ničem podobném jsem nikdy neslyšel.“

„Lze toho snadno dosáhnout i v mezích našeho chápání teorie červích děr, velkoadmirále.“

„Snadno?“ Kazimír Burnelli se otočil k Mykalové: „Kapitáne?“

„Domnívám se, že by to bylo možné,“ připustila Mykalová. „Potřebuji přezkoumat teorii exotické hmoty, než budu schopna odpovědět ano nebo ne.“

„Já už pracuji na metodě,“ vyhrkl Troblum.

„A dosáhl jste úspěchu?“ zeptala se Mykalová.

Troblum měl podezření, že se mu vysmívá, ale chyběla mu zkušenost, aby její tón dokázal interpretovat. „Dělám pokroky. Pokud jde o průměr díry, teoretická překážka neexistuje. Vše záleží na množství dostupné energie.“

„Na dopravu generátoru bariéry Dysonovy hvězdy přes půlku galaxie byste potřeboval energii novy,“ řekla Mykalová.

Ted' už si byl Troblum jistý, že se mu posmívá. „Tolik není ani zdaleka třeba,“ prohlásil. „V každém případě, pokud postavili generátory u své domovské hvězdy, pořád potřebovali transportní systém, ne? Jestli je postavili až na místě, což je sporné, kde je staveniště? Něco tak velkého bychom dávno našli. Generátory byly přesunuty z místa, kde je původně nainstalovali Raielové.“

„Pokud tvůrci nejsou postfyzičtí Anomiňané,“ namítla Mykalová. „Kdoví, jaké schopnosti mají nebo měli.“

„Omlouvám se, ale v tomto bodě souhlasím s Troblumem,“ zasáhl Eoin. „Víme, že se Anomiňané nepozvedli do postfyzického stavu dřív, než byly vybudovány bariéry u Dysonova páru, tedy přibližně o sto padesát let později.“

„Správně,“ řekl Troblum triumfálně. „Jejich technika byla v podstatě na naší úrovni. Někde v mezihvězdném prostoru je opuštěný systém schopný přesouvat objekty velikosti planet. Potřebujeme ho najít, velkoadmirále. Sestavil jsem metodu pátrání, která by využila průzkumná plavidla Flotily, a rád bych –“

„Dovolte, abych vás v této chvíli zastavil,“ řekl Kazimir Burnelli. „Troblume, dosud jste nám poskytli pouze přesvědčivou hypotézu. Natolik přesvědčivou, že neprodleně předám vaše informace vedoucímu revizní komise. Pokud bude verdikt pozitivní, prodiskutujeme společně možnosti průzkumu. A věřte mi, že na dnešní časy to bude hodně rychlé, ano?“

„Ale vy můžete schválit, aby průzkumná divize začala pátrat okamžitě, na to máte pravomoc.“

„To mám, ale nebudu ji uplatňovat bez pádného důvodu. Předložil jste nám více než dostatečný námět k vážným úvahám. Dodržíme řádný postup. Potom, máte-li pravdu –“

„Samozřejmě že mám, kurva, pravdu!“ vyštěkl Troblum. Někde v koutku mysli věděl, že se chová nevhodně, ale byl tak blízko cíle! Když se tady dnes velkoadmirál tak nečekaně objevil, usoudil z toho, že pátrání může okamžitě začít. „Nemám dost PEH na tolik mezihvězdných lodí, a proto se do toho musí vložit Flotila.“

„Jedinec nemá naději provést takový průzkum,“ odvětil Burnelli mírně. „Vstup do prostoru kolem Dysonova páru je zakázaný. Je to úkol pro Flotilu.“

„Ovšem, velkoadmirále,“ zabručel Troblum. „Chápu.“ Opravdu to chápal, ale nikterak to nezmírnilo jeho rozmrzelost z komplikované byrokracie.

„Povšimla jsem si, že jste nám nepředložil rezultat vašeho plánu ‚jednorázové‘ červí díry,“ řekla Mykalová. „To je velká díra ve vašem návrhu.“

„Zatím je na to brzy,“ řekl Troblum, což nebyla tak docela pravda. Nechal si projekt v záloze právě proto, že neměl daleko k úspěchu. Měl to být rozhodující argument, pokud se nesetká s příznivou odezvou. Což se vlastně nesetkal. Ale... „Doufám, že vám již brzy poskytnu pozitivní výsledky.“

„Budou mne velice zajímat.“ Na velkoadmirálově tváři se konečně objevil úsměv, který mu ubral celá staletí. „Děkuji za vědeckou přednášku. Upřímně oceňuji vaše vynaložené úsilí.“

„Je to moje práce,“ zabručel Troblum. Zmlkl, když se stínění vypnulo a důstojníci opustili místnost. Chtělo se mu na velkoadmirála zařvat: *Vaše matka se rozhodovala, aniž ji nějaký výbor držel za ruku, a pokud jde o vašeho dědečka, ten by vám řekl své o řádném postupu...!* Místo toho však jen nespokojeně zafuněl a uložil si soubory do ukládacích lakun. Potkat legendární postavu je vždy nebezpečné, protože se málokdy podobá legendě.

*

Venku se teprve začínalo rozednívat do mrazivého rána, když Doručovatele probudila nejmladší dcera. Malá Rosa se zase jednou rozhodla, že jí pět hodin spánku docela stačí, teď seděla v postýlce a kňourala, aby přitáhla pozornost. A také mléko. Lizzie se vedle Doručovatele pohnula, jak se vynořovala z hlubokého spánku. Než se stačila probudit, vyskočil z postele a spěchal do dětského pokoje. Nebude-li dost rychlý, probudí se také Tilly a Elsie, a pak už tady nebude mít klid vůbec nikdo.

Domácí chůvobot přijel dveřmi pokojíku hned za ním. Neutrálně šedý hladký ovoid byl něco přes metr vysoký. Z ohřívací schránky ve svém těle vytáhl kojeneckou láhev s mlékem pro Rosu. Doručovateli ani Lizzie se nelíbila představa, že by se měl o dítě starat stroj, být spolehlivý jako chůvobot, proto Doručovatel usedl do velikého křesla vedle postýlky, malou si posadil na klín a začal ji krmit z láhve. Rosa se na něj láskyplně usmála a stulila se mu hlouběji do náruče. Chůvobot vysunul hadici, připojil ji k výpustnímu otvoru pleny v pyžámku děvčátka a vysál noční čuránky. Spokojená Rosa na robota zamávala, když odjížděl z pokoje.

„Oj,“ zavrňela a znovu začala pít.

„Ahoj,“ opravil ji Doručovatel. V sedmnácti měsících se Rose právě začínala rozvíjet slovní zásoba. Bionické orgány v buňkách byly v zásadě neaktivní, pouze se rozmnožovaly, aby se doplnily do nových buněk, jak rostla. Rozsáhlý průzkum ukázal, že pro člověka, který se jako Rozšířený narodí, je nejlepší projít původním lidským vývojem zhruba až do puberty. Teprve potom mohla být bionika použita tak, jak bylo zamýšleno; jednou z mnoha funkcí bylo modifikovat tělo podle přání. Doručovatel si pořád ještě nebyl jistý, zda je dobrý nápad propůjčit teenagerům neomezenou moc nad fyziologií, často to vedlo i k vážným poruchám, které si sami způsobili. Vždycky si připomněl, jak se ve čtrnácti šíleně zamiloval do sedmnáctileté dívky a rozhodl se zvelebit si genitálie. Stálo ho to pět značně ponižujících návštěv v bionické ordinaci, než mu lékař dal do pořádku abnormální a abnormálně bolestivé bujení.

Když Rosa dopila, odnesl ji po schodech do přízemí. Bydleli v londýnské čtvrti Holland Park v klasickém řadovém domě. Před třemi sty lety byl zrestaurován za použití moderní techniky a stará stavba byla zakonzervována, jak nejlépe to šlo bez použití stabilizačního pole. Když se nastěhovali, Lizzie si vzala na starost interiér a velmi vkusně zkombinovala nábytek a užitkové systémy z období od poloviny 20. století až do 27. století, kdy replikační zařízení PNP zastavila na Zemi vývoj designu lidmi. Přidala také dvě velké suterénní místnosti, v jedné byl plavecký bazén a lázně, ve druhé nádrže a zásobovací systémy pro kulinářskou skříň a domácí replikátor.

Vzal Rosu do velkého skleníku z ocelové rámové konstrukce, kde měla hračky ve velkých proutěných koších. Venku bylo obvyklé chladné únorové ráno, zamrzlé sklo pokryly ledové květy. Zahrada venku je mohla potěšit pouze živými barevnými skvrnami rozkvetlých zimních třešní na kopečku za zamrzlým jezírkem.

Když Lizzie sešla o hodinu později dolů, našla je ve skleníku, jak si hrají se svítícími kostkami na temperované dlažbě. Za matkou přicupitala sedmiletá Tilly a pětiletá Elsie, vesele povykovaly, když se k nim mladší sestřička rozběhla s rozpaženými ručkama a žvatlala nesrozumitelnou, přesto rozradostněnou hatmatilkou. Všechny tři holčičky se pustily do stavby věže z kostek, a čím byla vyšší, tím rychleji pulzovala barevnými světly.

Doručovatel zlehka Lizzie políbil a přikázal kulinářské skříni, aby udělala snídani. Lizzie se posadila v kuchyni u kulatého dřevěného stolu. Specializovala se na starožitnosti a umění, proto měla ráda ten staromódní kus nábytku v místnosti vyhrazené pro vaření. Přestože to nebylo zapotřebí, nechala tam nainstalovat těžký železný sporák, když se před deseti lety nastěhovali. V zimě měnilo jeho přívětivé teplo kuchyň v centrum domácnosti, právě zde se vždy scházeli jako rodina. Někdy dokonce na sporáku uvařila společně s děvčátky jídlo z ingrediencí, které poskytl kulinářská skříň. Naposled to byl narozeninový dort pro Tilly.

„Dneska ráno má Tilly plavání.“ Lizzie popíjela čaj z velkého porcelánového hrnku, který jí přinesl domobot.

„Už zase?“ zeptal se.

„Získává ve vodě mnohem větší jistotu. To ten jejich nový učitel. Je opravdu dobrý.“

„Výborně.“ Zvedl z talíře loupák a rozlomil ho. „Děvčata!“ zavolal. „Pojďte ke stolu. Přiveďte Rosu.“

„Nechce jít!“ zakřičela Elsie okamžitě.

„Nenuťte mě, abych si pro vás došel.“ Vyhnul se pohledu na Lizzie. „Budu několik dní pryč.“

„Něco zajímavého?“

„Vystalo obvinění, že na Oronsay získaly jisté firmy replikační systémy třetího stupně,“ odpověděl. „Musím otestovat jejich výrobky.“

V současné době bylo jeho pracovní náplní dohlížet na šíření techniky Rozšířených po periferiích Velkého Společenství. Především na Vnějších planetách to byl ožehavý problém, konzervativní politici z rady protektorů to chápali jako zásadní porušení kulturní autonomie, které vyžaduje retorzní obchodní opatření. Průmyslníci na Vnějších planetách však horlivě sháněli nejmodernější výrobní prostředky, aby snížili náklady, a radikální Rozšíření jim je právě tak horlivě dodávali, protože v tom spatřovali významný krok ke konverzi planety na kulturu Rozšířených. Úkolem Doručovatele bylo posoudit v zastoupení PNP:Řízení intence dodávky replikačních systémů. Pokud by za nimi stáli

radikální Rozšíření, měl replikátory potichu vyřadit a transakci stornovat. Nejtěžší bylo rozhodnout objektivně; technika Rozšířených se nenápadně vykrádala z Centrálních planet stejně nevyhnutelně, jako Vnější planety kolonizovaly další a další světy za okrajem své oblasti vesmíru. Hranice mezi Centrálními a Vnějšími planetami byla přinejmenším mlhavá, některé Vnější planety přechod na úroveň Rozšířených otevřeně vítaly. Zásadní význam pro jeho rozhodnutí měla lokace. Oronsay byla více než sto světelných let od Centrálních planet, což v podstatě vylučovalo možnost, že jde o prostý únik techniky. Pokud mají replikátory, buď je tam dodali radikálové, nebo neslušně ziskuchtivá firma.

Lizzie pozvedla obočí. „Opravdu? Co budeš testovat?“

„Součástky pro mezihvězdné lodě.“

„No, ty se jim tam právě teď skvěle hodíš, umím si představit, jak je to výnosné.“

Ocenil její zdrženlivý humor. V posledních dnech se loďaři, kteří stavěli mezihvězdné lodě, houfně slétali na Ellezelin, nemohli se dočkat, až uzavřou smlouvu s novým Uchovatelem.

Děvčata přiběhla a rozesadila se kolem stolu, Rosa se vyšplhala na dětskou židličku, semišový hříbek z 25. století. Vytvaroval se kolem ní, sevřel ji dost pevně, aby nevypadla, a protáhl nohu, aby se holčička dostala na úroveň stolní desky. Rosa nadšeně tleskala ručkama, že je nahoře společně s rodinou. Elsie jí důležitě přistrčila misku medových vloček a Rosa se na ně okamžitě vrhla.

„Aspoň dneska nebryndej,“ přikázala jí Elsie panovačně.

Rosa na sestru jen šťastně zabroukala.

„Tati, můžeš nás teleportovat do školy?“ zeptala se Tilly, hlásek vysoký a žadonivý.

„Dobře víš, že to neudělám, tak se neptej.“

„Prosím, tati, prosím.“

„Ano, tati,“ přidala se Elsie. „Prosím, teleportuj. Mně se to líbí. Moc a moc.“

„O tom nepochybuju, ale jdete na autobus. Teleportace je vážná záležitost.“

„Škola je taky vážná,“ prohlásila okamžitě Tilly. „Vždycky to říkáš.“

Lizzie se jen tiše smála.

„To je složité...“ začal. „Tak dobrá. Povím vám, co uděláme. Jestliže budete hodné, zatímco budu pryč, *a zdůrazňuju jestliže*, tak se ve čtvrtek připravte na teleportaci ze školy domů.“

„Hurá!“ jásala Tilly, až nadskakovala na židli.

„Ale musíte být mimořádně hodné. A já se to dozvím, protože mi to maminka řekne.“

Obě holčičky se hned začaly culit na Lizzie jako sluníčka. Po snídani se v koupelně umyly a učesaly, Elsie měla dlouhé rusé vlasy a trvalo celé věky, než se rozčesaly. Rodiče zkontrolovali soubory s domácími úkoly, aby se ujistili, že všechno mají. Domoboti připravili školní uniformy.

O půl hodiny později slétl z oblohy školní autobus, dlouhá tyrkysová regravitační kapsle se vznášela kousek nad trávníkem před domem, kde před staletími bývala silnice. Doručovatel odvedl dcery k autobusu, obě na sobě měly červená sáčka a na nich pláštěnky, popelavé mihotání je chránilo před studeným mrholením. Naposled zkontroloval, zda má Tilly plavky, pak obě políbil na rozloučenou a mával jim, zatímco autobus rychle stoupal. Základním smyslem toho, že děti létaly do školy hromadně, bylo posílit dětskou soudržnost, bylo to jakési prodloužení vyučování, sloužící v podstatě jen jako centrum organizovaných her a aktivit. Skutečné vzdělávání začne, teprve až se jim nastartuje bionika. Přesto se mu sevřelo srdce, když sledoval, jak mizí do pochmurné oblohy. V Londýně byla nyní pouze jedna škola, jižně od Temže v Dulwich Parku. Město mělo stěží sto padesát tisíc obyvatel, víc škol nepotřebovalo. Dokonce i na Rozšířené byl počet dětí nízký, ale na druhé straně rodilí pozemšťané byli nechvalně známí zdrženlivostí. Země se jako první planeta stala domovem Rozšířených, od té doby populace vytrvale klesala. Už v počátcích, když začala být bionika běžně dostupná a zapojil se PNP, zde byl průměrný věk obyvatel nejvyšší v celém Společenství. Nejstarší se nechali zkopírovat, zatímco mladší, kteří dosud netoužili migrovat do postfyzického stavu, se přestěhovali na jiné Centrální planety, dokud se nerozhodnou ukončit biologický život. Výsledkem byla malá populace s výjimečně nízkou porodností.

Doručovatel a Lizzie se třemi dětmi byli pozoruhodnou výjimkou. Vždyť si nechali dokonce zaregistrovat manželství a měli obřad ve starém kostele a přátelé jim šli za svědky – kněz musel přiletět z Vnější planety, kde ještě fungovala křesťanská církev. Tak to chtěla Lizzie, zbožňovala staré

tradice a rituály. Samozřejmě zase ne natolik, aby sama otěhotněla, vývoj děvčat probíhal v inkubačním tanku.

„Dej na sebe na Oronsay pozor,“ řekla mu Lizzie, když se prohlížel v zrcadle.

Musel uznat, že má trochu plochý obličej a širokou bradu, kolem očí se mu dělaly vrásky, kdykoli se usmál nebo zamračil, bez ohledu na množství zásahů proti stárnutí pokožky a použité techniky, ať Pokročilých, nebo Rozšířených. Záslouhou genů Pokročilého měl tuhé, matně rusé vlasy, bujné a zdravé, které po něm zdělila Elsie. Modifikoval si kořínky vousů bionikou tak, aby už nemusel dvakrát denně používat holicí gel, ale stejně to nebylo dokonalé, týden co týden si musel zkontrolovat bradu a natukat gel na vzdorná místa, kde vyrašilo strniště. Lizzie jim říkala „víkendoví ježci“.

„Pozor dávám vždycky,“ ujistil ji. Vytáhl novou šatůgu a počkal, až se kolem něj obalí. Tmavě smaragdové povrchové mženi probleskovalo stříbrnými jiskřičkami. Docela elegantní, pomyslel si.

Lizzie na něj hleděla s mírným nesouhlasem, sama nikdy nenosila novější modely šatů než z 22. století. „Jestli míříš tak daleko od Centrálních planet, budou to brát jako provokaci.“

„Já vím. Budu opatrný, slibuju.“ Políbil Lizzie, aby ji uklidnil, snažil se ignorovat pocit viny, který mu prostupoval myšlenky jako pomalý jed. Pohlédla mu do tváře, očividně přesvědčená o jeho upřímnosti, o to bylo lhaní horší. Nenáviděl tyto chvíle, kdy jí nemohl říct, co skutečně dělá.

„Tady jsi jednoho ježka vynechal,“ prohlásila vesele a zaťukala mu ukazovákem na levou stranu brady.

Znovu pohlédl do zrcadla a znechuceně zabručel. Měla pravdu, jako vždy.

Když byl Doručovatel připravený, zastavil se v předsíni a otočil se k Lizzie, která tam stála s Rosou v náručí. Zvedl ruku, zamával a aktivoval své přenosové pole. Ihned se spojilo s T-sférou Země. Zadal koordináty, okamžitě kolem něj vzniklo integrální silové pole a odstínilo mu kůži. Obklopila ho strašlivá, deprimující prázdnota translačního kontinua, anulovala mu všechny smysly. Tuto nekonečnou mikrosekundu nesnášel. Veškerá bionika, již byl obohacen, mu tvrdila, že je obklopený nicotou, že tam dokonce není ani reziduální kvantová charakteristika jeho vesmíru. Zatímco jeho mysl dychtila po sebemenším vjemu, čas se mučivě natahoval.

Pak se jako mrknutím objevil v Orlím přístavu. Gigantická stanice visela sedmdesát kilometrů nad jižní Anglií, jedna ze sto padesáti identických stanic, které dohromady generovaly planetární T-sféru. PNP:Řízení je dalo vyrobit jako bájeslovné tříkilometrové létající talíře. Byl to vrtoch, jaký nebyl u PNP:Řízení zvykem.

Doručovatel se objevil v prostorném přijímacím středisku na okraji disku. Bylo tam jen několik lidí, nevěnovali mu pozornost. Vysoký oblouk průhledného pláště mu umožňoval přehlédnout celou jižní polovinu hlavního ostrova. Londýn byl bezmála přímo pod ním, skrytý pomalu plujícími cary mlhy obtékajícími vyvýšeniny krajiny jako bílá naftová skvrna. Když sem naposledy vzal děvčata, byl jasný slunečný den, všechna tiskla nosy na plášť a Lizzie jim ukazovala historické stavby a vyprávěla, proč jsou významné. Vysvětlila jim, že starobylé město se nyní zmenšilo do stejné rozlohy jako v polovině osmnáctého století. Pozemské populace ubývalo, a tak PNP:Řízení rozhodlo, že budov je příliš mnoho, aby se vyplatilo je udržovat. Byly sice staré, to však neznamenalo, že jsou i důležité. Historické jádro Londýna a další významné umělecké památky byly chráněny. Avšak statisíce předměstských domů z nejrůznějších období byly buď prodány jednotlivcům, nebo věnovány institucím z celého Velkého Společenství, zbytek byl jednoduše zbourán.

Vrhl poslední nostalgický pohled na město v hávu mlhy; zvedal se v něm pocit viny, až to téměř bolelo. Nikdy nemohl Lizzie říct, co doopravdy dělá, toužila po stabilitě pro jejich báječnou malou rodinu. Zcela oprávněně.

Vždyť mu stejně žádné nebezpečí nehrozí, říkal si vždy, když dostal nový úkol. Opravdu ne. Přinejmenším ne velké. A kdyby se přece jen někdy něco zvirtlo, jeho frakce by ho dokázala oživit v novém těle a vrátit domů dřív, než by Lizzie získala podezření.

Odvrátil se od Londýna a zamířil prázdným přijímacím střediskem k tranzitnímu tubusu na protější straně. Trubice ho nasála jako hadice pradávného vysavače a dopravila ho do středu Orlího přístavu,

kde byl terminál mezihvězdné červí díry. Bylo tam překvapivě málo cestujících, méně než obvykle. Předpokládal, že potká mnohem víc Rozšířených, kteří přiletěli kvůli vnitřní migraci do PNP. Živoucí sen nepochybně rozvířil politické vztahy na Vnějších planetách. Centrální planety hleděly na aféru kolem Poutě jako obvykle přezíravě, přesto i tam byly politické výbory znepokojené, což se dalo poznat podle počtu členů, kteří cítili potřebu vytrubovat co nejhlasitěji svá stanoviska.

Dalo se předpokládat, že jakmile se Ethan ujme úřadu Uchovatele, frakce v PNP začnou horečně manévrovat, aby získaly výhodu, budou se snažit přeměnit Velké Společenství podle svých představ. Doručovatel nedokázal odhadnout, kdo bude mít z nedávné volby největší prospěch – bylo jich tolik a jejich vnitřní vazby byly už tak dost proměnlivé, ne-li přímo zrádné. Existovalo staré rčení, že v PNP je tolik frakcí, kolik je v něm postfyzických lidí, a Doručovatel nikdy nenarazil na jediný přesvědčivý důkaz, že by tomu bylo jinak. Mělo to za následek řadu uskupení, počínaje skupinami, které se mínily od fyzického lidstva naprosto izolovat a ignorovat je (několik extremistů je chtělo dokonce vyhladit docela), a konče těmi, které se snažily pozvednout každého člověka – v PNP či v těle – do stavu transcendence.

Doručovatel přijímal úkoly od široké konzervativní aliance, která se držela filozofie, že nejlepší je zachovat stávající řád, aby vše běželo tak hladce, jak běží – ačkoli názory na to, jak toho dosáhnout, byly předmětem bouřlivé interní diskuse. Pracoval pro ně, protože tuto filozofii sdílel. Až se nakonec zkopíruje do PNP, někdy za pár staletí, připojí se ke konzervativní frakci. Do té doby bude jedním z jejích neoficiálních pověřenců Společenství ve fyzické podobě.

Staniční terminál byla obyčejná kulatá hala a v ní padesátimetrová koule, na jejímž povrchu se mihotalo Čerenkovovo záření emitované exotickou hmotou, která se používala na udržení stability červí díry. Proklouzl tenkou vrstvou fotonů a vzápětí vyšel z podobné koule na StLincolnu. Stará industriální planeta si udržela pozici významné výrobní základny pro Centrální planety i hlavního nádraží místní sítě červích děr. Nastoupil do tranzitního tubusu k červí díře na Lytham, nejvzdálenější Centrální planetu od Země, terminál červí díry tam byl přímo u hlavního mezihvězdného přístavu. Pouze Centrální planety byly mezi sebou propojené dávno zavedenou sítí červích děr. Vnější planety si příliš cenily kulturní a ekonomické nezávislosti, než aby se na Centrální planety připojily přímo. Kromě několika výjimek se na ně muselo létat mezihvězdnými loděmi.

Dvousedadlová kapsle už čekala, aby Doručovatele odvezla k přidělenému člunu. Klouzal mezi dvěma dlouhými řadami ramp se zaparkovanými mezihvězdnými plavidly. Lišila se velikostí i tvarem, od štíhlých jehlovitých privátních jachet až po stometrové osobní lodě, které létaly na pravidelných trasách až nějakých sto světelných let daleko. Většina byla vybavena hyperpohonom, ačkoli některé obchodní čluny měly generátor kontinuální červí díry, byly sice pomalejší, ale na krátký přelet do sousední sluneční soustavy hospodárnější. V mezihvězdném přístavu však nestál jediný pořádný nákladní koráb – Lytham byla planeta Rozšířených, nic nevyvážela ani nedovážela.

Ferina lišák parkoval na konci řady. Byl to kupodivu bachratý ovoid s purpurově zbarveným chromovým pláštěm, dvacet pět metrů vysoký, pět baňatých přistávacích noh drželo široké břicho tři metry nad betonem. Trup byl hladký a holý, ani náznak toho, co skrývá uvnitř. *Lišák* vypadal jako typický soukromý člun s hyperpohonom buď nějakého boháče, marnotratné firmy z Vnějších planet, nebo diplomatického přidělence Rozšířených. Na kraji rampy trčela železná tankovací věž, párem hadic připojených na vnější ventily přečerpávala do fúzních nádrží základní izotopy.

Doručovatel poslal kapsli zpátky ke staničnímu terminálu a postavil se pod člun. Jeho u-patron se spojil s kybernetickým smart-jádrem na palubě, aby potvrdil Doručovatelovu identitu, což byl složitý proces ověřování kódu a DNA. Konečně s-jádro usoudilo, že je oprávněným uživatelem, uprostřed břicha se otevřel důlek a prohnul se dovnitř do tmavé přechodové komory. Slábnoucí gravitace kolem Doručovatele pomalu invertovala a pozvolna ho zvedala do člunu, až ho vtáhla do jediné středové kabiny. Pokud kabina nedostala jiný příkaz, vypadala jako nízká polokoule z tmavého, na dotek houbovitého materiálu. Úzké žebrovaní klenby modře světélkovalo, takže kolem sebe trochu viděl. Pod nohama se mu zavřela přechodová komora. Usmál se, stál v prázdné kabině, cítil energii ukrytou za stěnou. Mezihvězdný člun se naladil na nějakou jeho smyslovou úroveň, obešel racionální

a neosobní vzorce chování Rozšířeného. Doručovatel se těšil z energie, kterou měl k dispozici, z volnosti letět třeba přes celou galaxii. Byl to vrchol svobody.

Jak ráda by se v *Lišákovi* proletěla děvčata!

„Dej mi něco na sezení,“ řekl s-jádro, „rozsviť a zapni systém řízení letu.“

Z podlahy vyrašilo anti-g křeslo a žebroví se rozzářilo, osvětlilo komplikovaný vzor černých linek vyleptaných do stěn kabiny. Posadil se. Na exozobrazení uviděl stav systémů. U-patron získal povolení ke startu od náčelníka vesmírného přístavu. Zadal letovou trasu na Ellezelin, dvě stě patnáct světelných let daleko. Přečerpávací hadice se zatáhly do věže.

„Odlet,“ řekl Doručovatel s-jádro.

Kompenzační generátory udržovaly v kabině stabilní gravitaci, když regravitace zvedala *Ferinu lišáka* do vzduchu. V padesáti kilometrech výšky, což byla krajní mez regravitace, pře-pnulo s-jádro na ingravitaci, člun začal zrychlovat a vzdaloval se od planety. Doručovatel začal zkoumat vnitřní vybavení, roztahoval stěny a vytahoval z nich nábytek. Černé linky se roztékaly a rozvíjely do nejruznějších kombinací, až šest pasažérů mohlo mít oddělené kajuty včetně sanitárního zařízení. Vzduch mnohotvárnosti však kabina vytvářela jen různé varianty obývacího pokoje. Usoudil, že pokud by letěli dva lidé, natož šest, museli by být hodně dobří přátelé.

Tisíc kilometrů od vesmírného přístavu přešel *Ferina lišák* na nadsvětelnou rychlost, zmizel ve skulině kvantového pole, imploze fotonů vtáhla dovnitř všechno zbloudilé elektromagnetické záření v okruhu kilometru kolem člunu. Pro normální lidské smysly v tom nebyl žádný rozdíl, klidně mohl sedět v podzemní komoře, gravitace zůstala naprosto stabilní. Detektory mu poskytlý zjednodušený přehled kurzu ve vztahu k velkým tělesům ve venkovním časoprostoru, zobrazovaly hvězdy a planety podle toho, jak jejich kvantová charakteristika ovlivňovala průniky polí, jimiž prolétali. Počáteční nadsvětelná rychlost byla na hranici hyperpohonu, patnáct světelných let za hodinu, rafinovaná síť sledování letového provozu na Lythemu ji mohla v kosmu vysлідit na několik světelných let daleko.

Doručovatel počkal, až budou tři světelné roky mimo dosah sledovací sítě, a pak přikázal s-jádro zrychlit. Ultrapohon *Feriny lišáka* to vytáhl až na pozoruhodných pětapadesát světelných let za hodinu. Dost na to, aby Doručovatel poposedl. Lodí s ultrapohonem nebylo mnoho, PNP tuto techniku prozatím neuvolnilo ani pro Centrální planety, zatím letěl na podobném člunu jen dvakrát. Otázce, jak vlastně takové plavidlo konzervativní frakce získala, se pečlivě vyhýbal.

O dvě hodiny později snížil rychlost na patnáct světelných let za hodinu a dovolil dopravní síti Ellezelinu, aby zachytila jeho přilet hyperprostorem. Použil TD kanál, připojil se k planetární kybersféře a požádal o povolení přistát na vesmírném přístavu v Riasu.

Bývalé hlavní město Ellezelinu leželo na severním kontinentu Sinkang, městem protékala řeka Camoa. Hleděl dolů na zástavbu, zatímco *Ferina lišák* klesal k hlavnímu vesmírnému přístavu. Zástavba Riasu připomínala pavučinu se starým parlamentem uprostřed, grandiózní soustavou věží a sloupů postavených z úžasně zkombinovaných starých a nových materiálů. Jenže planetární vláda nyní sídlila v Makkathranu2, přestěhovala se tam ministerstva i s úředníky a za nimi obchod a průmysl. V Riasu zůstal pouze rušný transportní sektor. Ve vesmírném přístavu byly ukotveny červí díry, které spojovaly členské planety ellezelinské Zóny volného obchodu, tím pádem to bylo nejdůležitější dopravní centrum v sektoru.

Ferina lišák dosedl na přistávací rampu, která se skoro nelišila od té, z níž před necelými třemi hodinami odletěl. Doručovatel zaplatil parkovací poplatek na měsíc dopředu nevysledovatelnou kreditní mincí a odmítl připojení na tankovací věž. Jeho u-patron zavolal taxi. Zatímco čekal na kapsli, spojila se s ním konzervativní frakce.

„Marius byl viděn na Ellezelinu.“

Již podruhé tohoto dne se Doručovatel zarazil. „Nejspíš se to dalo čekat. Víte, proč zde je?“

„Aby podpořil hlavu kléru, nového Uchovatele. Jaká je však přesná podoba podpory, to není jisté.“

„Chápu. Je přímo ve vesmírném přístavu?“ zeptal se Doručovatel stísněně. Nepracoval v první linii, nicméně měl dostatečně obohacenou bioniku, pokud by se někdy do bojové situace dostal. Měl

by se vyrovnat všemu, s čím mohl přijít Marius. I když jakákoli forma násilí by byla nanejvýš neobvyklá. Agenti frakcí si zkrátka nevyřizovali účty fyzickou likvidací. Tak se to prostě nedělalo.

„Nemyslíme si to. Navštívil Uchovatele necelou hodinu po svolení. Potom zmizel z dohledu. Říkáme vám to pouze proto, abyste byl opatrný. Nechceme, aby se akcelerátoři dozvěděli o našich akcích, stejně jako oni nechtějí, abychom znali my jejich. Co nejdříve odleťte.“

„Rozumím.“

Taxi ho dopravilo k impozantní odbavovací budově osobního terminálu. Zaregistroval se na příští let United Starlines na Akimiského, nejbližší Centrální planetu. V odletové čekárně, odkud měl výhled na obrovskou ústřední halu přístavu, nechal běžet skenovací funkce, ověřoval si, zda Marius není v přístavu. Když o čtyřicet minut později nastupoval s ostatními cestujícími na palubu osobní lodi, nebylo po Mariovi ani jiném agentovi Rozšířených ani vidu, ani slechu.

Doručovatel se usadil v oddělení první třídy se znatelným pocitem úlevy. Loď měla hyperpohon, za patnáct hodin bude na Akimiském. Odtamtud si odskočí na Oronsay, aby dostál svému krytí. S trochou štěstí se vrátí na Zemi za necelé dva dny. Bude víkend, vezme děvčata do jižní přírodní rezervace na Novém Zélandu. Budou nadšená.

*

Restaurace Rakaš zabírala celé třetí podlaží kulaté věže ve čtvrti Abad v Makkathranu². V totožné budově v Makkathranu byla ve třetím podlaží pochopitelně rovněž restaurace. Podle toho, co Aaron viděl v Inigových snech, měl podezření, že tady je zařízení a osvětlení lepší, nemluvě o tom, že zde chyběla špína, všudypřítomná v originálu města. Zašlo sem dost přespolních věřících a nejspíš zažili zklamání, jak malé je ve skutečnosti památné místo jejich hnutí ve srovnání s úžasnými metropolemi Velkého Společenství. Hlavně však zde byl lepší výběr nápojů, než jakým se pyšnila předloha.

Aaron předpokládal, že to je důvod, proč je zde stálým hostem i bývalá členka synodu, ctihodná Corrie-Lyn. Seděl již třetí večer u malého stolku v rohu a pozoroval ji, jak do sebe u barového pultu obrací pozoruhodné množství alkoholu. Nebyla to nijak velká žena, ačkoli na první pohled se její štíhlá postava zdála vyšší, než skutečně byla. Bledou pleť tečovalo množství pih, nejhustší pigmentace se nacházela pod očima. Měla nejtmavší rúsové vlasy, jaké kdy viděl, barva se měnila po-dle toho, jak na ně dopadalo světlo, od leskle černých po zlatě žíhané kaštanové. Byly husté a silně kudrnaté, nosila je zastřížené nakrátko, čepýřily se jí kolem roztomilého obličeje, takže vypadala jako rozpustilá uličnice. Ve skutečnosti měla tři sta sedmdesát let. Věděl, že není Rozšířená, musela tedy mít výjimečný metabolismus Pokročilé, což byl nejspíš důvod, proč dokázala přepít každého dotěru, až skončil pod stolem.

Už počtvrté za večer k ní přistoupil nějaký mladý věřící, nikoli však přehnaně zbožný, aby nezkusil štěstí. Koneckonců dobří občané makkathranští si zdravě užívali pohlavního života. Inigo všem ukázal, jak na to. Skupina mládenců na velké pohovce u okna sledovala kamaráda, prohnal se usmívali a tiše se pochechtávali, když se usadil na prázdnou stoličku vedle Corrie-Lyn. Neměla na sobě kleriku, jinak by se k ní neodvážil přiblížit víc než na deset metrů. Oblékla si jednoduché tmavopurpurové šaty, prostřížené průramky odhalovaly lákavě velkou část pokožky, která povzbuzovala mladíkovu kuráž. Mlčky vyslechla seznamovací věty, uvážlivě přikývla, když se nabídl, že jí koupí pití, a kývla na barmana.

Aaron měl nutkání odtáhnout mladíka pryč. Bylo trapné to pozorovat, viděl přesně tuhle scénu mnohokrát za několik posledních nocí. Barman přinesl masivní sklenky a ojíněnou láhev se zlatou Adler 88Vodkou. Vyráběla se na Vitchanu a s původní pozemskou vodkou neměla v podstatě nic společného, krom síly. Tahle byla pálená ze sezonně dimorfní révy Adler, výsledkem byl destilát s osmdesáti procenty alkoholu a osmi procenty tricetholinu, silného narkotika. Barman nalil do sklenic a nechal stát láhev na baru.

Corrie-Lyn zvedla sklenku k přípitku a jedním lokem ji vyprázdnila. Optimistický mladík ji napodobil. Škublo to s ním a křečovitě se usmál, když ucítil oheň ledové tekutiny, ale to už Corrie-Lyn opět naplnila obě sklenice. Zvedla tu svou. Mládenec poněkud znepokojeně udělal totéž. Hodila Adler 88 do sebe.